

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик тужиоца за ратне злочине, пуномоћници оштећених адвокати Томић, Даниловић, Ви сте?

АДВ. ГОРДАНА ДАНИЛОВИЋ: По замени адвоката Баровића заменичко пуномоћје адв. Гордана Лозналијевић – Даниловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Одсутни су пуномоћници адвокати Баровић, Тодоровић, Фрањићевић и Наташа Кандић, а присутни су браниоци оптужених адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Вукотић, Јеврић, Перески, Калањ, Штрбац, Ђурђевић, Јелушић, Дозет, Бојков, Бељански, Мунижаба, колега Ви сте?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Господине, председниче већа, адвокат Душан Машић. Мене је пре 4-5 дана ангажовао господин Шошић, окривљени Шошић Ђорђе, писмом, ја сам отишао по Вашој дозволи у посету, обавио разговор са њим. Обзиром да је ово овако сложен предмет, да ме је јако касно ангажовао, ја бих Вас молио да се ја придружим колеги Бељанском у одбрани. Колега Бељански нема ништа против, јер ја не могу да стигнем фактички и физички да проучим све ове списе, па бих Вас молио да колега Бељански остане у предмету, а ја ћу му само помагати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Бељански је ангажован Шошићу за браниоца по службеној дужности. У ситуацији када оптужени ангажује свог браниоца, требало би браниоца по службеној дужности разрешити.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Знам судија, али ако сте Ви спремни да ми дате рок од месец и по, два, да се упознам са овим предметом, онда ћемо се тако и договорити. Ако можете да прихватите ово или да радим по заменичком пуномоћју колеге Бељанског, нема никаквих проблема?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овако ћемо рећи, претпостављам да ће то и Вама одговарати. Ја потпуно разумем разлоге да Ви не можете за пет дана ући у овај предмет, припремити се, било би неозбиљно ако бисте нам рекли и не бих сматрао то потпуно озбиљним, дакле, потпуно Вас разумем. Нека колега Бељански остане у овој тури рада, значи ових пет радних дана. Ми по плану настављамо са претресом тамо у последњој седмици новембра, е то је сад неких већ месец дана пуних месец дана, па бисмо након, значи, овог дела рада, бисмо разрешили колегу Бељанског одбране, а потом бисте Ви ушли потпуно и самостално у новембру месецу.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Господине председниче, уз Ваше допуштење ја бих данас остао само да се упознам, па бих Вам на крају претреса рекао после разговора са Шошићем, шта ћемо да урадимо, прво бих консултовао њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево Ви процените.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ја ћу Вам дати пуномоћје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је још месец дана. Молим?

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Ја ћу Вам дати пуномоћје које је Шошић потписао, па ћу Вас питати, ја бих ипак обавио још један разговор са њим, јел знате, нисам

толико сујетан и нисам убеђен да бих ја могао и за месец дана да спремим овај предмет. Колега Бељански је од истраге ту, много боље зна предмет од мене, заиста мислим да би било некоректно и према мом брањенику, а и према колеги Бељанском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо Вас дуго држати паралелно.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Никаквих проблема нема, ја ћу остати данас да чујем, па ћемо се после договорити ја и Шошић. Хвала лепо. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, рекли смо Мунижаба? Кажите, кажите колега. Колега Бељански?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: У вези са овом темом, само пар речи ако дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ја се потпуно слажем са овим што је колега Машић рекао и подржавам то, само бих хтео да укажем суду на можда одређену дозу флексибилности коју би требали имати у оваквим предметима. Ја сам већ схватио да Ви то имате за то разумевање. У предмету овог суда оптуженог, како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, знам о чему говорите.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Су поставили били и браниоце по службеној дужности и браниоци који су истовремено радили по пуномоћју, тако да с обзиром на комплексност случаја, можда је то нешто што треба прихватити. Када сам већ узео реч, једну ствар бих само замолио: од оптуженог Шошића сам данас чуо да не узима храну четрнаест дана и да одбија да узима лекове. Ја бих замолио суд да када буде прозвао, када буде утврдио ко је све ту, омогући Шошићу да сам изађе и да се обрати суду са одређеним захтевом, јер колико сам схватио поново му није пружена адекватна медицинска помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Надаље, присутни су од бранилаца још и браниоци адвокати Славиша Продановић и колега Слободан Сташевић.

Одсутни су браниоци адвокати Апро Љубомир, Левајац Зоран, Ђорђе Мамула, Станић Милан и Станојловић Бојан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите колега? Па доћи ће касније, добро. Оптужени Драговић има браниоца и адвоката Калања, тако да су сви ту.

Констатује се да у међувремену приступи и пуномоћник оштећених Наташа Кандић, а ту су и сведоци оштећени Чакалић, Бергхофер и Додај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени присутни? Судска стража каже да су сви оптужени присутни. Господине Шошићу?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Дobar дан свима. Поштовани господине председавајући, како сам доживео инфаркт у затвору у Новом Саду, од тада почињу са мојим лаганим, али сигурним убијањем. Ја сам се Вама у више наврата жалио, три пута су ме шетали у Сремску Каменицу, па онда једном у неку болницу, не сећам се био сам у несвести, упућују ме за Београд на Дедиње. Уместо тога, праве спрдњу са мном, доводе ме у ЦЗ, смештају ме у неку собу,

где добијам шугу, то је пролазна соба, одатле ме шаљу три пута у Клинички центар, тај, Дедиње, једном у Ургентни центар. Сваки пут ми кажу да сам доживео тежак инфаркт, који је оставио велики ожиљак и да треба да ми се уради нека операција. Са тиме је и затворски лекар упознат и сам зна да ми је притисак достигао чак 270/170. Сада сам долазио на суђење, молио сам да ми дају терапију која би била појачана са неким средством за спавање, уместо тога нисам добио ама-баш ништа, тако да сам и задњи пут када сам имао суђење, доживео још један удар. Увек ми се помињу неке паре да би се дошло на ред. Одакле мени паре у затвору? Па ја кући немам. Увидевши да ми се спрема ликвидација у задњих четрнаест дана сам одбио храну и лекове, тражећи да ме посети мој судија. На то се нико од надлежних није ни осврнуо, па то самим тим, потврђује моје сумње, тако да сам и данас без лекове као доказ мог адвоката, ја сам донео, ево овде сам донео, сви ви видите, а пошто овде имају ово за хуманитарно право, па ако ми суд дозволи, ја бих госпођи Наташи Кандић ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте то.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Дао то. Може ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашем браниоцу, Шошићу, Шошићу, Вашем браниоцу то дајте и он ће проценити где, шта и како треба.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Као доказ мог што су ми давали у ових десет месеци, не желећи да се ова фарса од суђења одлаже. Ја сам дошао и данас, али ћу наставити са бојкотом све дотле док ме не прегледа тим стручњака, али у коме неће бити Комазец Ђуро, ни његови полтрони, Фјодоров, неуропсихијатар Ђорђевић који су вероватно за моју ликвидацију добили који милион ЕУРА. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу, ја сада први пут чујем, прво од Вашег браниоца, па и од Вас, да Ви у задњих четрнаест дана одбијате храну и лекове. Ако сам Вас добро схватио, Ви сте мени писали нешто? Јесте мени као председнику овог већа се обраћали сад у неко задње време?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Господине председавајући, Ви сте мени рекли преко мог адвоката Бељанског, да ја тражим од лекара да он од Вас тражи, исто сам тражио да одем код управника, код управника ме сретну тамо и каже зашта, ја кажем то, ми ћемо то да проследимо. Два пута су ме тако пресретали. Ништа од тога, ништа. Ја сам само тражио лекарски преглед, ја ништа људи не тражим. Он ме тера да риbam подове, да ја радим тамо, људи, ја једва стојим, ја сам пре неки дан доживео, то пред ово, мали шлог, десна нога и десно стопало ми отпали и језик ми отишао у леву страну. Уста ми се суше, људи једва стојим више, не могу више, деце ми. Ако хоћете дајте ми шансу да се убијем, немој да ме мучите. Ово је срамота. Ово није било у концентрационом логору, па Менгеле је беба за све ово што ми радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу, то што се Ви у притвору не значи да не треба да будете збринуте на одговарајући начин.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Па ево сад ми измерите притисак, ако немам 270, мој лекар је прошли пут дошао, ја знам себе, ја сам имао преко 270 притисак, он се смеје, вади ми шећер и каже ми да имам притисак 130-140.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако да изражавате сумњу.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Зато Вам кажем да сада имам притисак 270.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У добру намеру тих људи, знате, ако сам ја добро схватио, Ви сте у датим околностима релативно добро збринути, наложили смо, дакле, да се према Вама предузму све одговарајуће претраге које су неопходне да бисте Ви били здравствено потпуно збринути.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Шта ја имам, господине председниче, од тог смештаја, то мене не лечи, то мене не лечи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете се ни лечити, ако Ви одбијате да узимате лекове и храну, Ви Ваше стање погоршавате, господине Шошићу.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви на тај начин погоршавате Ваше здравствено стање.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Па брже ћу да завршим, него овако да ме кљукају са овим лековима, то ми ни не помаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како се осећате Ви данас?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ја могу да издржим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да пратите претрес?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Могу, могу. Пратићу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Јер ја немам зашто да бежим. Ја сам чист. И ово што сте ми наметнули, ове две убице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, у првој паузи ћемо проверити шта се дешава са Вама.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, у првој паузи ћемо проверити у том смислу шта се заиста дешава.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ја Вас најлепше молим ту пред свима, да доведете сада, не, не, он да ми дође из болнице и онда када сам имао тежак напад, исто ми није било добро, он долази после 25 минута, зар није могла да се позове Хитна помоћ? Да се позове човек да ме види, да ми дају, ја тај «ласекс» за мокрење нисам примио ниједном. И зато нећу да ме мучите, ја нећу да се мрцварим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ја ћу сам себе да убијем, али ће јавност да зна, да сам само тражио да Ви дођете и да ми одобри лечење. Не тражим ништа. Ништа не тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја имам потврду од сарадника нашег да ништа слично до мене није дошло, никакво то слично Ваше тражење. Наравно, не бих Вас ја посетио. Видите Шошићу, да ли долази код Вас, да ли Вас обилази надзорни судија суда који је у обавези да провери, да прими евентуалне притужбе на поступање затворских чувара и другог особља? Јел Вам долазио неко?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Задњих четрнаест дана нико ми није долазио, зато сам бојкотовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад не знам по распореду колико долазе, да ли је долазио код Вас надзорни судија Окружног суда у Београду ради разговора, контроле, како се поступа са Вама, каква је храна, какав је смештај итд. Он је задужен од стране председника суда да врши надзор над применом мере притвора у Окружном затвору у Београду.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Долазио је, ја сам се исто жалио, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, проверићемо то. Уколико можете да пратите ток претреса, да наставимо са претресом. У првој паузи ћемо проверити то.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Чашу воде, сува ми уста, да ми се тамо донесе, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решићемо, решићемо то. Дајте обезбедите воду.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Само у једној реченици. Ја схватам да постоји проблем са Шошићем од почетка суђења, са његовим примедбама на медицински третман који му је указан. Вероватни би проблем био потпуно решен, да он сумња у затворске лекаре и да сматра да нема адекватну негу тамо, ако би било дозвољено да лекари који су мимо затворске болнице извршили одређене прегледе и анализу. Значи, по Вашем налогу сматрам да је и суду у интересу да се ипак о оптуженима води рачуна на тај начин и да буду медицински збринути, тако да ја молим, ако је то икако могуће, значи да би се елиминисала сумња код њега, ако је сумња неоснована или да би се пружила адекватна медицинска помоћ, ако је сумња основана, значи да се њему омогући да га прегледају лекари који су мимо затворске болнице. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Господине председниче, једна краћа интервенција. Мој браћеник Драговић Предраг је замолио да му се доставе два последња решења која веће доноси у смислу чл.146. став 2 Законика о кривичном поступку којим се испитује законитост постојања основа за даљим трајањем притвора. Није добио, па само да примите к знању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, проверићемо. Прво колега Ђурђевић, први се јавио.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Председниче, једна чиста техничка ствар. Мислим да је суд дужан да води рачуна о здрављу не само окривљених, него и свих присутних на суђењу, па молим да се, ако је икако могуће, ова промаја која дува бар на месту где ја седим, не знам да ли осећају и остали, искључи, јер је врло непријатно и готово немогуће радити овако цео дан, поразбољеваћемо се, ако не може да се греје ова просторија, онда бар молим не овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека се искључи вентилација.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Молим Вас, мени је непријатно хладно, не знам да ли деле мишљење и остале колеге, али на месту где седим се буквално осећа проток хладног ваздуха. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћемо то решити, хладно је, да. Колега Вукотић?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: (адвокат Вукотић) Господине председниче, ако ми дозволите, мој клијент господин Атанасијевић, има примедбу на претходни записник са главног претреса, мислим на оном суочењу са овим сведоком сарадником, па чисто питам да ли у овом моменту, или не знам како Ви процењујете то или касније на крају претреса, да изнесе кратко, ради се о неким техничким објашњењима, односно примедбама, а које су доста значајне за његову одбрану, знате, јер он се помиње у једном контексту који уопште није тако ни приказан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предлажем овако, пошто су нам данас дошла само три сведока – оштећена из Хрватске, претпостављам да ће данас претрес трајати краће, па рецимо када завршимо са њима, да људе што пре отпустимо, па ћемо после тога, ако се слажете, после тога да чујемо господина Атанасијевића у

смислу примедба на страни тој и тој, стоји тако и тако, а ја то нисам рекао итд. Дакле, то је оно што ћете наравно и што дозвољавамо сваком од Вас да интервенише у том смислу, значи техничке природе, да бисмо могли касније да проверимо да ли то заиста јесте тако или није, да се провере ако треба аудио и видео снимци итд.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, слажем се, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Оптужена Калаба Нада.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Добар дан. Председниче већа ја имам молбу исто за исправку исказа, али имала сам техничке проблеме и данас то не могу направити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра-прекосутра, није проблем.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: И још једно питање, сада извињавам се што Вас сметам: био је управник у обиласку и ја сам му поставила то питање, рекао је да Вама то поставим, да ли ја имам право да поздравим мога мужа, да му пружим руку? Да ли Ви то дозвољавате? Тако ми је речено, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па претпостављам да се ту и видите и поздравите, чак и размените пар речи.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Господин Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је кратко, само исправка од сведока сарадника број 2, тамо значи на страни 19. од 29.09., стоји: а сад ми реци, када сам ја постао командант у Борову, значи ја сам рекао за сведока број 2, значи сарадника: а сад ми реци када сам ја постао командант Боро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте на овај начин интервенисали, нисам схватио да то желите?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам само кратко то, нећу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Договорили смо се да то урадимо на крају дана.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Све разумем, него када сам већ изашао, не, не, није то, нисам због тога изашао, то сам само напоменуо. Као прво рекли сте да ће доћи у обилазак председник суда или судија кога председник суда овласти, што је истина, обишао је 04.10. је био, где сам ја изнео своје проблеме у вези лап-топа, да је он писао, рекао је да ће писати министру правде, рекао сам колико сам пута писао, значи безброј пута, рекао је нема проблема, ја ћу му писати да ће ићи, има 5.000 страна материјала да му се одобри лап-топ, што има овде и преко 5.000 материјал, итд., с обзиром да би требало извршити увид у списе, па да узмем још неке материјале, а увид у списе не могу извршити зато што списи нису нумерисани. Ако, значи, дођем на увид у списе, онда мени кажу – шта те интересује, а ја кажем – све ме интересује, па лепо сам исписао бројеве списка, где су бројеви списка дуплирани. Онда је мени речено: немој да те то замара, то ће се касније исправити, шта те интересује, ја кажем: све ме интересује, не интересује ме оно што имам, а не могу да видим шта имам, значи ја не знам када ћемо добити нумерисане списе, да ли на крају процеса, или могу ја да сада, зато и не тражим увид у списе, када није ништа редослед направљен како треба, разумете? Да се не бих задржавао око тога, да се вратим, значи, на председника, односно судију, судија се зове Блажић Бранислав. Он је дао предлог значи тих 5.000 страница и на тај начин да се одобри предлог министру,

да се на тај начин одобри овај лап-топ. Након седам дана, долази испред Министарства правде долази неко лице, не знам како се лице зове, небитно, где му излажем своје проблеме, исто у вези лап-топа и кажем да је исто писао судија, уствари судија Блажић да је писао њима и дао предлог у вези 5.000 страна и да сам ја пре тога писао не знам колико пута, имам ту, али да не читам, да Вам не одузимам време, где сам му то све изнео, он каже: први пут чујем и каже то је проблем, зато сам у обиласку. У петак након четири дана, долази опет, значи иста та недеља, долази судија Блажић и долази судкиња Бабшек Весна која прва наилази на врата, врата ћелије, јел да, и ја питам у вези тога, у вези лап-топа да ли је неко нешто направио, значи да проверим то, и питам је у вези лап-топа шта је направила, она каже: ха, шта хоћеш лап-топ, па немам ни ја лап-топ. Смешно, ја кажем да сам специјални суд Овчара, каже: жали се своме судији, мени нема шта да се жалиш. И ту наилази Блажић и каже: госпођо, склони је онако, и мени објасни да је писано. Даље да објасним, она значи једноставно ме одбацила и на крају кад је одлазила, овако ко мало дете је рекла: нећеш добити лап-топ. Следеће недеље, уствари прошле недеље, исто је требао председник суда или судија кога председник суда овласти да дође у обилазак, нико није дошао, што значи, да су само два пута били у осам месеци и скоро девет месеци, колико сам ја овде. 04. ће бити, значи следећи месец, девет месеци како сам из Новог Сада пребачен, значи два пута су били, ради онога што сам рекао да се не поштује чл.152. став 2, због тога су као изашли и више не долазе, јел, нема шта да ми кажу. Јел они долазе само због мене, или треба да обилазе све притвореника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, наравно, све. То је надлежност председника суда да контролише на тај начин како се примењује мера притвора према свим притвореним из свих предмета. Па се одређује судија који то ради, у ком временском континуитету, на колико дана, ја то не знам, али је то обавеза.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па члан 152. став 2 каже: то и то, најмање једном недељно да обиђу, најмање једном недељно. Мене су у девет месеци обишли два пута у две недеље и здраво, више не обилазе. Надаље да Вам кажем: за регистраторе што сам рекао да су ми одобрени, били су одобрени, када сам рекао да ми је мало регистратора, да требам још, каже управник је био рекао: не може, више не можете добити регистраторе, можете добити овако нешто. Ево да Вам покажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ма не, да Вам покажем само како то изгледа, како се то може сложити материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јасно ми је то, само кутија за одлагање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па мислим нека сними и камера, штета је да не сними, да се сними како ми можемо да се бранимо, разумете? Ево овако. Ово је значи оно што ми је у регистраторима, ја ово немам где да ставим. Ево погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знаш, па јасно ми је, нема механизам за слагање итд.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, ја како да се служим са овом хрпом папира, ево погледајте и шта да ја радим. Он каже доста ти је, доста сам добио регистратора. Ја не знам, ако је проблем што они немају регистраторе, ја сам рекао, нема проблема, моја супруга је ту у публици и мајка и отац, па ћу њих замолити да купе регистраторе и да ми купе оне обичне фасцикле да могу

ставити, значи, овај материјал, међутим, ако то може, ја бих замолио председника суда, Вас ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти регистратори, знате имају оне металне механизме итд., сад претпостављам да је то проблем да се то унесе унутра.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, то није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због оних метала итд.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јер ја сам добио пар комада, али не може више, доста си добио, нема више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш са тим механизмима?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да. Ја имам, али не могу све материјале да ставим у тих пар регистратора, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, разумем.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али они кажу: не може више, па доста си добио, нећеш ти превише ту да се шириш, да нам заузимаш просторију са материјалима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, решићемо то господине Вујовићу, решићемо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Господине председавајући, само да Вам кажем, у вези лап-топа сте ми одобрили пре осам месеци и пет дана, тачније 20.02 сте одобрили да лап-топ овај добијем, јел тако? Управа затвора не ферма ме ни 5%, када морам тако да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам господине Вујовићу, сада се понављамо али сам схватио да они то технички не могу то да покрију.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Одлично, е то сте ми прошли пут рекли, технички проблеми, знате који су технички проблеми? Истина, технички проблем се зове истина, неће да докажу истину, неће да виде шта је истина, уствари, овде, то је технички проблем. Ја не могу, ево, само пример да Вам кажем: ја ништа нисам спремио уствари за ове сведоке све, погледајте шта сам направио, хрпу папира коју сам извукао из материјала, који ја морам да сложим, који ја физички не могу да стигнем, не могу да стигнем, јер то су грозна монтирања. Да не бих даље дужио, то ћемо, од Синише Важића, боље да не причам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није та прича испричана, добићете регистратора колико Вам треба и даље инсистирамо на томе и покушавамо да се реши питање Вашег рачунара, претпостављам да и сами знате да је то мало компликовано у овим условима?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Како је компликовано, Управа Новог Сада ми је одобрила, реците ми само који је то технички проблем, да нема можда струје, да ли је технички проблем струја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, проблем је пуњење, проблем је струје, каблова, каблови су нешто што може да се користи онако, све то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Молим Вас, лап-топ ради на батерије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то је неки проблем, ја у том неком смислу имам разумевања, мада имам неку представу како се то може решити и то треба решити данас, на почетку XXI века, то се мора, мора се решити.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, ја мислим да Ви имате лап-топ и знате и сами да њему не треба струја. Касније, када се он прикључи да се пуни, то је споредна ствар, значи, могу се батерије, имају лап-топови који имају резервне батерије, па нека се код надзорника, начелника, управника, пуне батерије и само да ја онда допуњавам, значи не треба ми струја. То уопште није

технички проблем, технички проблем је истина и неће да ми спремамо питања. Примера ради, ја Вам опет показујем брдо мојих, значи оних што сам ја спремио питања, знате шта ћу поставити од овога? Ништа, ја се у овоме не могу снаћи, што сам елементе извадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумео сам Вас господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али опет ништа нисмо решили, разумете? Ја бих Вас замолио када би Ви некако између ових претреса, сваке недеље бар једном на кратко, проблеме, значи, физички уништавате, значи изнели су своје проблеме и Шошић, покојни Ђапало је исто тако прошао, убио се, мали Џо, на њега су такав притисак вршили да је инфаркт доживео, Цеца, у каквом је стању исто и остали да не спомињен, значи њих физички уништавате, мене психички уништавате. Не Ви, него ови други. То иде систем: ви сте према нама добри, одлично, тако један треба да буде, а ви ћете гладит, а други ће шамарат и тако ћемо остварити циљ. То је циљ, господине председавајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не бих то тако ја ценио, али добро. Ви имате право на своје мишљење, о свему ономе што Вам се дешава.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, разумели смо Вас. Да ли има још неко нешто да само у овом делу? Нема.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако, господине Вујовићу. Кажите браниоче?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: (адвокат Јелушић) Председниче да Вас касније не прекидам, ја бих нешто касније морао да напустим претрес, остаће колега Ђурђевић који ће ме замењивати и што се тиче одбране оптуженог Ђанковића, пошто нема никакве колизије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Сведок – оштећени Чакалић Емил.

НАТАША КАНДИЋ: Хтела сам само да Вас замолим да сведоци, како сведоче да могу после на неки начин да остану да прате суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је њихово право да остану у судници, уколико желе, претрес је јаван, дакле, претрес је у овом делу јаван, нема никаквих проблема да они заузму своје место у публици.

НАТАША КАНДИЋ: Или у новинарској соби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након што их саслушамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Чакалићу, Ви сте 34. годиште, Ви видим седате већ на столицу, претпостављам да Вам више одговара да седите? Молим Вас, само мало примакните тај микрофон и мораћете се некако наместити да, мораћете се Ви примаћи микрофону.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да ли ме чујете добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Господине Чакалићу, име Вашег оца је?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Лука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лука? Рођени сте, када?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 1934., 05.01.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ферџанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Френчаница.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ферџанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ферџанци?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионисани официр хрватске војске, настаџен у Каштел Лукшићу, је ли тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каштелане број?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 26-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26-а.

Сведок оштећени Емил Чакалић са подацима као на записнику од 26.04.2004. године, упозорен, опоменут и заклет читањем законског текста заклетве за сведока изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези да одговорите. Све што Вам је познато о овоме о чему ћемо Вас питати, не смете да прећутите, знате? Све што знате морате нам рећи. Ја ћу Вас сад замолити да наглас прочитате текст заклетве за сведока који тај текст, претпостављам, да имате.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јел требам устати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само седите и гласно прочитајте.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прешутети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Чакалићу, Ви знате зашто сте овде? Уствари, на које околности треба да нам говорите? Новембар 91. године, Вуковар. Каква су Ваша сећања, посебно на те дане око 20. новембра са Овчаре?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То значи уочи дана пада Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо сви напуштали своје домове, јер, јасно, није се више могло бити у њима и отишао сам у болницу, вуковарску. Ја сам некоћ радио у вуковарској болници, био сам шеф централног медицинског лабораторија и станице за трансфузију крви, па сам дошао, ето, јер сам осећао да могу тамо да будем. И био сам два-три дана прије тоталног пада и на концу кад је пао Вуковар, дошао је мајор Шљиванчанин и један официр, мислим да је био по чину поручник, а ухапсили су Видића Марина и одвели га у непознато. Ухапсили су докторицу Босанац и одвели их у непознато. У том моменту, кад су хапсили Марина Видића, био је присутан и у околини је био господин Венс. Тада сам у то време мислио, ајде неће се догодити вјероватно никакво зло, јер је ту један од великих миротвораца у Европи. Међутим, а мислим да је био са њим господин Карингтон, не бих се могао заклети, зато, али претпостављам по једној слици коју сам видео, да је то био и господин

Карингтон. Господина Венса сам видео. Тада је мајор, ондашњи мајор Шљиванчанин одвео Видића и Видића нисам видео тамо негде до мјесеца, половином мјесеца идуће године, када сам вршио дезинсекцију у логору Сремска Митровица. У пратњи њега је био, мајора Шљиванчанина је био, не могу се сјетити име тога дечка, али ћу се можда током процеса овога сјетити. После се ту појавио и још један капетан, нисам му знао тада име и презиме. Било је јутро. Нас све који не припадамо, који нисмо дјелатници медицинског центра били, изведени смо у двориште. Било нас је негде око двије стотине. Када смо били постројени, дошли су два војника, нису имали на кацигама звезду петокраку, што је био знак југословенске војске, почели су псовати мајку усташку, мајку хрватску, то нас је повредило. Све што смо имали у цеповима, све смо морали поводити ван да не би случајно неко злочин направио и то је трајало, та тортуре, једно сат времена. Након тога, су нас одвезли аутобусима, пет аутобуса који су чекали пред болницом. Било је ту и рањеника доста, носили смо их тако, смештали под тешким увјетима и ту смо чекали ваљда једно сат времена, можда и више. Ту се појавио тада мајор Шљиванчаин који нас је погледао, обишао, вратио се назад и после тога смо ми одведени у вуковарску војарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, било је пет аутобуса?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пет. Али је један шести накнадно дошао, Вас тај шести буни, знам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је после овога.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пет аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти аутобуси смештени и где сте Ви, на који излаз сте изведени из болнице?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо изведени на овај споредни излаз, на споредни излаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На споредни?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, споредни излаз, не ми смо ишли пјешке у аутобусе који су били пред болницом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ишли смо пјешке у аутобусе и ту смо се смјештали у аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су аутобуси били пред главним улазом у болницу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Били су на цести, та цеста је била блокирана, нико није могао доћи са супротне или задње стране. Када смо ушли у те аутобусе, онда се кренуло према вуковарској војарни. Дошли смо у вуковарску војарну и након једно пола сата, по прилици, или сат, не могу Вам точно рећи, ми смо били мало изиритирани, знате, било је то тешко, долази тај шести аутобус, о којем ћу нешто касније рећи. Ту су долазили познати Вуковарци са којима сам ја радио, са којима сам сурађивао, ругали су нам се, иживљавали су се, ето, тебе ћемо убити, па овог ћемо убити, ту је био «Фрижидер», то му је надимак, иначе он се зове Радивоје Јаковљевић, један врло неугодан, неугодна особа, као човек, када му гледате, пратите мало психичке функције, видећете да он није дорастао својим годинама, ја бих рекао да је био један мали дебилчек, знате. Али, иначе врло способан у таквим пословима. Ту се појавио Владо Косић који је некада са мном радио у органима управе општине Вуковар, ја сам био санитарни инспектор онда већ тада, иначе

сам београдски студент, завршио сам Вишу медицинску школу у Београду – одсек санитарни техничар, са деветком сам дипломирао, био сам добар студент, и Владо Косић мени каже: «Е, Емиле», сад су сви наједном били бре, знате, каже: «Ниси сео у добар аутобус». Ја питам: «А који је бољи?», па каже: «Све ти је то, сви су једнаки». И након одређеног времена, негдје је то било после два сата, а ту је био и неки «Топола» у вуковарској војарни, био је то Топола, тај нам се јако грозио и показивао је гестима својим како ће коме шта учинити, само нека буде за то прилика. Видјео сам га последице на Овчари. О том ћу Вам још касније рећи. И возили су нас и ту је био тај шести аутобус сада. Тај шести аутобус је дошао негдје по прилици око, не могу Вам рећи точно време, ајде, рецимо, пола сата, три-четврт сата нека буде, дошао је у вуковарску болницу, не знам одакле, не знам одакле. У том аутобусу је било исто око 50-60 заробљеника. И наших пет аутобуса одлази из вуковарске болнице, нисмо знали где, а сада знам, према Овчари, а тај шести аутобус је остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Остао у војарни, тај шести аутобус је остао у војарни. И ми смо трагали, ја и данас трагам за тим шестим аутобусом и покушавам на неки начин, међутим, на никакав могући начин, нити вуковарска полиција, нису могли наћи, нити утврдити шта се с тим аутобусом догодило. Али знам, причала ми је једна, две жене, две жене, две мајке од два бранитеља који су били у том шестом аутобусу, да су они убијени и да су сахрањени недалеко од спомен-гробља хрватским бранитељима на Овчари и показала ми је по прилици једно 400-500 метара источно од тога гроба и каже да су дјелатници «ВУПИК»-а – Вуковарског пољопривредног комбината који су радили и били смјештени са становима око Јакуповца, Овчаре и Грабова. То су добра пољопривредна која су радила, једна је била сточна фарма, друга је била не знам комбајнска, трећа је била која је држала све ове уређаје и средства приправке за гојидбу, итд. И рекла ми је да се налазе ту, међутим, да их је изорао један човек који је поорао земљу, да је наишао на пуно кости. И да су те кости, наводно, за кратко време биле покупљене и одвежене. Никада нико до сада није успео утврдити, где су те кости нестале. То се догађало пред мирну реинтеграцију. Значи, пре 97. године се то догодило, да су те кости негде одвежене. Е сад наставак овога пута до Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пре тога.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у касарни док сте, да ли, колико сати све провели ту у касарни, у аутобусима чекајући?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па рецимо око пола десет смо ми отишли, око, немојте ме ухватити за ријеч, дошли у вуковарску војарну, па ту негдје, па можда и мало касније, можда чак и пола сата касније, а из војарне смо кренули негдје око два сата према Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од пола десет до два, отприлике? Све време сте били у аутобусима?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Све време у аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било наоружаних људи у аутобусима, припадника ЈНА који су вас евентуално чували, обезбеђивали да вам се не дозволи излазак напоље итд.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, нико није излазио напоље, нико није излазио напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко улазио унутра?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Овако: ушао је мајор Шљиванчанин, на којег су извршили притисак супруге које су радиле у болници, а њихови мужеви су били заробљени у аутобусима. И дошао је, ја сад не знам колико, али знам да је из мог аутобуса извео једнога који је имао легитимацију да је дјелатник медицинског центра. Један мој пријатељ је имао исту легитимацију, али без слике, он није могао изаћи. Догодило се то, вјеројатно и у другим аутобусима, јел после када сам се вратио из логора чуо сам да је тај и тај, њих једно четворо или петоро је било тада спашено и враћено у вуковарску болницу. Мајор Шљиванчанин је дао поклон тим неколико људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали тада мајора?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тада познавали мајора Шљиванчанина?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Шљиванчанина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Рекао сам Вам да сам га упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Видео ту ноћ када је дошао ухапсити Видића, то је било претходне ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о ком датуму говоримо, о ком датуму Ви говорите?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: На 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 19.11.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки временски оријентир због чега сматрате да је то 19.11.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па 18. је, уствари, пао Вуковар, јел? Јер ако говорим тачно, морате схватити да смо ми били у тешком психичком притиску, ја увијек мјешам 18. и 19. и то са мојом супругом се често пута и препирем, био је 18. на 19., жена каже: не био је 19., 20., ајде, добро, јер иако је то било службено објављено, ја бих Вам могао рећи службени податак, али ја Вам говорим искрени податак о којем сам ја размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то је за Вас 19.11.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је за мене то, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете одлазите из касарне око два сата после подне, одлазите са овим аутобусима?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам тачно утврдио када смо дошли тамо, питао сам колико је сати – пола три. Е сад у том мом аутобусу, ја могу говорити о том мом аутобусу у којем сам ја био, била су два војника. Један је био Муслиман, један је био Србин. И тај Муслиман каже: ајде, дечки, скидајте све што имате, ланчиће, прстење, ја ћу вам то све сачувати, па ћу вам то једном вратити. Јасно, нико то ништа није учинио, јели, претпостављао сам да је то прича за малу дјецу. Био је врло неугодан, псовао је мајку и Милошевићу и Туђману и свима другима, ето шта нам се догоди и тако даље, али је држао увек пушку аутоматску спреман ако се нешто догоди да реагира. Тај други мали је био миран дечкић, онако, ништа није говорио, он је шутео и пратио нас до Овчаре. Не, то Вам још морам рећи, овај, када су нас извели из болнице, тај

један Перо из Босне, он је тамо негдје на тремеђи ја сам био тамо на изградњи пруге Бања Лука – Добој, ту око тог једног мјеста, он ми се после и похвалио да је пуно њих убио, ја му презиме не знам. Ето, сад кад смо дошли на Овчару, онда је први, други, трећи аутобус, четврти, пети по реду смо излазили ван, ја сам био негдје у средини аутобуса, по прилици когод је изашао, морао је проћ кроз дворед особа, већином у цивилу, а тај капетан који је био на улазу, који је прихватио свакога логораша, да тако кажем, то је сад већ био логор, морао је тај логораш још, испипавао, узео му новце, све што је имао. Када сам ја изашао ван, ја имам те сензибилне наочаре, па је сунце било, па су оне потамнеле, он је то узео, погледао, метнуо себи, види да му не паше, баца доле на под и згази ми наочаре, тако да сам ја остао без наочара. Немам неку велику корекцију, али нагла је била промјена, знате. Око се мора акомодирати на светлост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, капетан?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да један капетан, носио је одору капетана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао чинове, да ли сте се разумели у чинове тадашње ЈНА?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Имао је четири звијездице, то је капетан, је ли тако? Али, сам видео да му то одјело не паше, он није могао закопчати, овај, блузу, имао је велики трбух. То би говорило да можда и није то по чину, чиме се он накитио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Онда се пролазило ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев њега, да ли Вас је ко други претресао?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У аутобусу, не. Онај Муслиман што ми је пришао, он нас је малтретирао, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кажете, излазите из аутобуса, пролазите кроз шпалир, људи су и с једне и с друге стране?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, излазим из аутобуса и дочекује такозвани тај капетан, и из џепова вади све што може. Њему су се допале моје наочаре, узео је моје наочаре и рекао сам, нису му пасале и бацио их је на земљу и згазио их је и тада ја крећем у тај дворед људи. Између осталог, био је ту и мој пријатељ Славко Докмановић, тадашњи председник опћине Вуковар са којим сам ја пуно сарађивао и у многим организацијама смо сарађивали и он мене прозове: «О, види ти нашег инспектора. Емиле, бре, па и ти си ту», рекох: «јесам». Када је он рекао инспектора, од тада сам ја добио таквих батина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Већ у улазу у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улазу у хангар?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Већ на улазу у хангар, када сам ушао у хангар, онда се наједном појави један који је био запослен у болници медицинског центра као месар, Милош Булић. Тај Милош Булић, звани Булица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Знате, Ви имате податке о њему, јел, се залетио према мени, са неком оваквом дугачком жељезном полугом, можда једно 2 цм дебела, ударио ме по врату, ја сам пао. Дигнем се и поново кренем. Он ме поново ударио. Три пута ме је, два или три пута ме је ударио и ја сам се дигао и полетио сам према њему, видим да нисам могао више ни окренути

главу. Он је побјегао, срамотно је побјегао. После тога, улази, говорићу о онима који су убијени тамо, Самарцић Дамјан, он је био припадник хрватске војске, један Кемал, мислим да је он био Македонац, мислили су да је Шиптар, али је био Македонац и видио сам када су њих двојицу убијали. Милош Булић један од предводника што се тиче Самарцић Дамјана и предводника што се тиче тог Кемала. Убијали су, и неки други су убијали, нисам им препознао, нису сви били Вуковарци, знате, и овај тада ми се окренуо желудац и почео сам размишљати, да ли смо ми тај народ били међусобно у истој држави, да се сада тако једном народу то дешава. То ме страховито потресло, јер сам пар дана апатичан, знате. И ту вам уђе у хангар један четник са свим обилежјима, велику неку капу је имао, овако велику, кожну, три-четврт кожну јакну, један висок, леп човек, онако, овај, ножину велику овако за појасом и долази један мајор, припадник Југословенске армије и разговара са тим четником и тај четник извади нож, једног мог колегу који је са мном био послат у Митровицу, хтео је да закоље. И неко утрча у хангар и виче: долази пуковник Мркшић и долазе још два потпуковника и тада тај четник се покупи и тај мајор, такође, тога мајора сам видео после у Негославцима, он је био пратилац конвоја онога са којим су нас после возили у Сремску Митровицу. Не могу се сетити презимена, можда ћу се сетити после, па ћу вам ја рећи. И како су, а још прије, да, прије тог времена, да, након тога времена, долази један Зорић Стеван, звани Ћево и каже он мени: «долази вамо». Рекох: «нећу, убићеш ме». Каже: «изађи ван, ја ћу те спасити, ја ти враћам дуг». Ја не знам који је то дуг био, претпостављам, али нећу о претпоставци причати, нешто сам му учинио, вјеројатно што му није хтео учинити неки мој колега, који је био исто инспектор, ето то ми је спасило живот са Овчаре. Е у тој Овчари, када су дошли и официри, ја сам се вратио назад, позван ја и још нас шесторица, сваки од нас шесторице је имао тако свог спаситеља, изведени смо сви били из хангара и били смо пред хангаром. Када се појавио пуковник и два потпуковника, тада смо се и ми вратили у хангар, да би дали наше податке, имена и презимена особа које су нас извукле из хангара. Сад сам ја мало ту проходао по хангару, гледао сам још кога има од познатих и видео сам Мишчевић, мислим да је Стеван, оно је био рибар, у Вуковару имао је свој рибњак исто, зван је «Бато», Бато му је био надимак, видим ја њега тамо и питам: «шта ти радиш ту», а био је са мном у одбору, ја сам био председник комисије за заштиту унапређења човекове околине и он је био један од тих чланова тога председништва, да тако кажем и био је врло вредан. Кажем ја: «каква је наша судбина ту»? Ах, каже, «па видећеш, неће бити ништа зло». И он је био одјевен у униформу Југословенске армије са пушком и ето ту је завршило, ето, каже, неће се вама ништа догодити. И после тога га ја више нисам видео. Онда смо ми који смо били уписани код тога пуковника, враћени их хангара пред хангар, ту је био један дечкић мали Качић којег су после вратили у хангар и који је после убијен. Тај мали је имао 16 година, мали Баумгернер је имао 16 и пол година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томислав?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Томислав, да. Или 17, највише 17. Мали Вебер, ту је негде исто по прилици био. Ето, да их не набрајам, та дјеца су поубијана, замислите да имате дјете од 16 година и да вам га неко убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви ту ван хангара поред улаза, ако сам Вас добро схватио, али напољу, колико ту времена проводите?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо били ту изведени по прилици негде око четири сата, око четири сата након батина тих које су извршене, ми смо изведени ван, а ево шта се ту догађало: ту се догађао један нови догађај, да су дошли у једном возилу једно десетак припадника обучени у одору Југословенске армије, сви су били момци онако, знате како, било их је лијепо видет, али штета је било видјети их на таквом послу, то је мој закључак био. Ушли су у хангар, затворио се хангар и један од тих официра, та три официра је давао знак пиштаљком да почну тући. Већ су имали батине за бејзбол, то је цика и вика и дрека била, вани се орило. Када је то све скупа завршило, то је трајало негде око пола сата, ти војници се покупе, оду у тај ауто којим су дошли и одлазе у непознато. Ја сам тада погледао, пуно их је лежало доле. Пуно их је лежало доле, да ли онесвешћени или мртви, то нисам могао да видим. Ја сам утврдио смрт оних двојице, рекао сам, Самарцић Дамјана и једнога Кемала, то сам ја утврдио да су мртви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте утврдили да су мртви?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам утврдио смрт. Пробао сам основне виталне функције, нису радиле, то је то било, они су после сахрањени на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало се примакните микрофону.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Добро. Саад нас долазе загледати тако сваког ко је вани, ко је унутра, мене је спазио, рекао сам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Зорић Стеван, звани Ћево, јел, и сада ту пред улазним вратима у хангар дође Боро Латиновић и пита мене: «Чика Емиле, шта Ви ту радите»? Рекох: «ето видиш шта радим, што и други» и тако мало причамо, каже: «ево, сад сам ја дошао, убио сам 25 усташа ту на овом каналу», каже, «а све скупа убио сам их негде око 100». Ја гледам у њега, знао сам га увек као доброг дечкића, имао је своју угоститељску радњу, ја сам учествовао у отварању те његове радње, помогао сам му, штогод је мислио да могу итд., и он се тако једно време задржао и оде даље. И онда се вратио тај «Ћево» који је мене спасио, да преконтролира да ли је све у реду, каже: «јел све у реду», рекох: «за сада је све у реду». Добро, каже, ето, ја одох даље. Он је носио пантљику белих орлова. На концу, овај, доживео је неку саобраћајну несрећу у Вуковару, 96. или не знам ни ја точно године, и нисам га више никада видео. Назвао сам једном његову супругу и она је негде чула да сам ја о њему говорио као спасиоцу, он је мене спасио иако је убио много других, ја то нисам видео, али су ми причали дечки да је и он убијао, јел. И његов син је био исто, жао ми је што је то дијете повео са собом да види те страхоте и те злочине. И онда се он наједном изгубио и ту негде око, већ се смрачило било, неко је јавио да дође неко возило по нас и дошао је комби «Цитроен» и када смо требали улазити, возач тога «Цитроена» каже: «чика Емиле, шта Ви радите ту»? Он је радио у пекари, развозио је крух из пекаре у ВУПИК-у оном. «ВУПИК» је Вуковарски пољопривредни комбинат. То је кратица. Па шта Ви радите ту, шта радим, ништа, велим, ништа. Каже, седите Ви до мене ту, тако да сам ја сео између њега и једног војника, а ова друга два војника, један или два, не знам, никада нисам сигуран да ли су била три или два војника, а овај један је седио отрага са нашим дечкима који су спашени са Овчаре. Ја сам ту, Емил Чакалић,

Драго Бергхофер, Карловић Вилим, Владо Дудаш, Перковић Тихомир, Карловић Вилим, кога сам заборавио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Хајдар Додаја?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, али он није са мном спашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, он није са мном спашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тај дан на Овчари?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам њега први пут ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га знали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, нисам га никада видео, ја сам њега упознао тек ове године, негде у четвртном мјесецу у Министарству правосуђа. Или трећи мјесец, други, трећи мјесец тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте добили позив за саслушање у суду у Загребу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не за саслушање, него за договор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре саслушања тог?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, саслушање је било у четвртном мјесецу, да била су господа, представници вашег суда, у Београду. Сада да завршим ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Шта сам рекао задње, опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га тада нисте познавали, Хајдар Додаја тада нисте познавали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, да, Хајдара тада нисам познавао. Ја сам њега упознао тек тога пута када смо били у Министарству правосуђа, тако је, и каже он да је био на Овчари, ја га нисам познавао, значи, не бих ни могао рећи, да ли је био или није био, али највјеројатније је био, има све, све познаје, после сам ја са њима разговарао. Ми смо били позвани ради тога, да би утврдили и да би се покушали договорити гдје да се врши истрага и суђења о злочину који је направљен на Овчари. Било је нас четворо-петоро, био сам ја, био је Кожул, био је овај у Загребу, тај Хајдар, па нико више, други позвани нису дошли. И онда се договарало и предлагало се не знам да то буде у Загребу, да буде, онда нам је речено да је српска страна предложила да буде Бачка Паланка, ја сам се заузимао за то, да се злочин расветли тамо где се и догодио, значи у Вуковару. Мој приједлог није прошао, јасно, ево догађа се овде, што мислим да је у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио комби тај? Како се зове човек, да ли то знате?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, баш сам био са њим, године су прошле, знате, овај, један јак дечко, имао је кожну јакну, па, мало склероза знате већ ради своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Тада када сте саслушавани у Загребу, рекли сте да је то био Миле Бакић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, Миле Бакић, да, тако је, браво. Миле Бакић је то био, да. Миле Бакић нас је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам Вас да сте га познавали од раније?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вас је одвезао?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он нас је са Овчаре одвезао у «Велепромет».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и Којић био, нисам добро пратио, нисам сигуран да сам Вас пратио, да ли је Којић Жарко био?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, он је био тај којег сам заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истом комбију?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвезли су Вас на «Велепромет»?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: На «Велепромет» и изађе Бакић ван и ова два војника и ја сам изашао ван и тамо је један који је био заповједник погледа и каже: «чика Емиле, шта Ви радите ту»? Па, реко: «ништа, ево, као и ови дечки, ту сам». Он је био трговац некад у Негославцима, и тај један војник му каже овако: «ове ћете сада негде да спремите ту у Велепромету, ми долазимо сутрадан у седам сати. Ако не дођемо у седам сати, морате их убити». И сад тај што је био трговац у Негославцима каже: «не, ја никога нећу убити, ја те људе познам, то су грађани били Вуковара са којима сам и радио и сарађивао, овај ми је био, чак, инспектор, никада ништа зла није направио», каже, «увек ме је поучио када треба», и тако да не причам даље. И пошто нас они нису хтели примити, нас воде у «Модатекс». То Вам је једна шиваона била са око 100 машина и тако су ту они шили различиту одјећу. Када смо улазили у ту фирму, звала се «Модатекст» било је једно 150 жена, после су одвежене са три аутобуса сутрадан ујутру и ти војници који су нас водили, кажу тим женама: «мичите се, одлазите, сада вам долазе највећи кољачи из Вуковара». А ја чујем из публике, јел, која нас је гледала, каже: не вјерујем ја, ту ниједан није био кољач, сигурно и будите увјерени да није био. Ја мислим да ти што су спашени, да заиста нису били ништа криви у овом рату. Ту су нас чували неки нови, нека нова три војника, када сте ишли у WC, онда сте морали ићи под пушком, тако да су вам сви филтери били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу, које доба дана, које време по неком Вашем сећању када сте напустили Овчару? Је ли пала ноћ?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па ја бих могао рећи, негдје, већ се почело мрачити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почело се мрачити?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Почело се мрачити, ето, пола шест, шест, рецимо, пола шест, шест сати, ту негде, немојте ме ухватити, ја више сата нисам имао знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, јасно.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Оријентираћу се, ето, по светлима. И ти војници су уз помоћ једнога заставника који је био Македонац, он нас је долазио дневно три-четири пута обилазити и доводио неке своје, да ли пријатеље или некога у цивилу и војној одори, да покаже ратне злочинце из Вуковара који су спашени са Овчаре. И дао је ћушкати дечке, чак је и он некога ћушнуо. Гуњчевић Стјепан је добио батина да је повраћао крв. Тај «Бели», који ће сад да сведочи овде, Бергхофер, ми га зовемо «Бели», то му је надимак, тај је добио батина овде, али оно што је добио у Митровици, мислим да би ретко који човјек могао преживјети. Добро, сад да се држимо тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је још ко тукао изузев Булића?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том шипком?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, не, не, том шипком, него батинама за бејзбол и оно, ја сам падао, знате, на сваки ударац у потиљак или леђа, то је тешко се одупрети да не паднете, морате пасти, а онај ко је пао, тај је јако тешко пролазио, ти многи који су падали били су згажени, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било жена?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, била је ту једна жена унутра. Ја њу не познам особно. Мислим да је она имала неку кћеркицу или некога, али она је била на другој страни. То Вам је хангар дугачак једно 30-40 метара, знате, овај, тешко је све то било и видјети, ја сам уосталом и без наочала. И мислим да је та једна жена била, да јој је неко нешто претио, ја нисам то чуо, јер сам био усмерен на друго мјесто. А знате, када смо ми улазили у тај хангар, то нисам рекао, већ је било прије нас сигурно једно 60-70 момака који су били рукама наслоњени на зид, а ногама укусо, тако су стајали, нису се смјели уопће окренути, да их је могао тући когод је хтео. И ја сам их могао истући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви ушли у хангар, затекли сте такву ситуацију?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Такву ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су људи из претходних аутобуса?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Из претходних, то је из првог, другог и оно, тако су били како је улаз био, они су се на зид наслањали. У том хангару је било пуно бала сламе, па смо ту некако после мало поседали, добро то смо већ апсолвирали тај део, мислим то је ситница, ако Вас занима, ја ћу Вам испричати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко пописивао, да ли вас је неко у хангару пописивао?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите овако, овај, пописивао је нас који смо спашени, пуковник, рекао сам Вам, он је нас пописао и дао папир са којим смо ми ишли. Тај један војник је носио тај папир, вјеројатно, не знам да би ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да, разумем.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: И сад смо ми већ у «Модатексту», јел, и у том «Модатексу» смо спавали две ноћи и два дана смо били. Тај заставник нас је долазио стално малтретирати, знате, каже: «ја сам Македонац, али ја сам припадник те и те нације, државе». Добро, свако своје има, видео сам да се меркао да би, овај, мене истукао, знате, ја сам реагирао овај, да сам ја био спорташ, да ме не дира. Није ме дирао, али су зато други добили јако пуно батина и ту први дан је одведен мали што је требао доћи а није дошао сада, помозите ми, са нама је требао доћи данас овдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Којић, да. Долази неко по Којића и каже овај: «ајде изађи, твој тата је Србин, мама ти је у болници», не знам да ли је било нешто са јетром или шта је било, не знам точно, овај, «мама ти је у болници и ти идеш са нама». Ту смо се ми растали са Којићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те исте вечери?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Тога дана, то је био други, први или други дан, ја мислим да је био други дан то. Па јесте, други дан је то био, да. Ја мислим да је био други дан, јер ту ноћ смо ми преспавали на неким столовима, онако и када смо спавали ти дечки и војници који су нас чували, нису дали,

гађали су нас тако, нису нам дали да спавамо, а ја нисам могао ни спавати на столу, можете бити пола сата, али три сата не можете. И сада ту долазе исто још неки други да нас гледају, знам, рецимо један који је дошао Дабић, био је директор Радничког дома. Раднички дом је снабдевао боровске раднике са храном и имали су угоститељске објекте, хале итд. И Дабић зове Гуњчевића: «Штеф, где сте». Ми смо се два сакрили негде у неки кут и иза неких стројева. Мени је било неугодно да разговарам са њим, јер са га видео у чину капетана, а вјерујем да би њему било незгодно да је видео мене. Ја сам му јако пуно помогао око организације тих послова у Борову, он је то цијенио, овај, и тако једноставно нисам желео, било ме срамота да се неко иживљава нада мном, био сам хуманитарцац, председник Црвеног крижа града Вуковара, председник Црвеног крижа заједнице опћина Славоније и Барање итд. И они су баш, управо, учествовали у мом саслушавању. Након тога «Модатекса», долази један у чину капетана са пушком и тај што је био, да тако кажем, неки шеф у том «Модатексу», такође с пушком, каже: «ајде људи морам вас нахранити, дајте поједите нешто» и дао нам је неке рибље конзерве, ту смо појели и каже: «сад вас водимо поново у Велепромет». Значи други пута идемо у Велепромет, нас сада шесторо, јер мали Којић није више био и долазимо пред зграду Велепромета. Вуковарски факини су знали да ћемо ми доћи и било их је тамо једно десетак, сви у униформама Југословенске армије и са кацигама и онда они вичу: дај мени Бергхофера, дај мени Чакалића, дај мени овог и оног и тако даље. Углавном сви смо именом били прозвани, да нас они одведу, ето, где они хоће. И улазимо ми поново у «Велепромет» и одводе нас у тишевску радионицу, она је била звана «соба смрти». Када сам био пред вратима за улаз у собу смрти, видео сам мог пријатеља доктора Марића, он је, иначе, ортопед био, Црногорац, погледао ме је и нагло је помакао главу да ме не види. Ту је било негде нас сада 30 и неколико, јер смо ми затекли тамо многе који су остали. И седнем ја крај Карла Црка, он је имао неку столицу онако климаву, мала била, каже: «седите, чика Емиле, видим да сте уморни». Седнем ја и након једно пола сата, прозивају тога директора клаонице, Карла Црка, и точно где сам ја ту седио, био је прозор са гитарима и ту један њега испитује, каква је била ситуација са месом, каква им је ситуација са прерађевинама, све сам ја то чуо, где је шта ишло и тако даље. И један ударац и више Карла Црка нисам видео живога, али сам му обишао гроб. Након Карла Црка су извели Голца. Голца су извели и њега су убили. Није се никада вратио. После ме је његов отац питао у Загребу, да нека му кажем истину шта се догодило. Рекох: «извели су га из «собе смрти», а шта је са њим било, ја не знам даље, можда је негде и жив». Онда су извели Перковић Тихомира, то је тај што је са нама спасен са Овчаре. Њега су неколико пута одводили из те собе у неку другу, дошао је сваки пута са промењеним личним описом. Онда су после њега одвели Карловић Вилима, он је исто спасен са Овчаре, он је дошао по рукама сав испечен од опушака, по трбуху и другим дјеловима тијела су му гасили опушке. Тај Карловић Вилим се вратио назад и даље је наставио са нама. И сад, знате шта, то Вам је један обични метеж, знате, то се стално отварају врата, са локотом се закључају, са оном жељезном шипком, то стално се улази, то стално се излази. Е сада, улази ту тај «Топола» поново. Тог «Тополу» сам видео други пута овдје, дошао и један наш човек се надгледавао онако да ли ће видет, то је била ретка цигла, знате, мало се могло и видет кроз ту, између цигли онако се могло видети мало. Чуо је глас свога сина да и он долази. Његов син је

био рањен исто, али њега су одвели у другу халу. И дође тај «Топола» и нокаутира једноставно тога човјека, Вуковарца. И ту смо ми сада били негдје до пола ноћи, по прилици. И у пола ноћи, долази један капетан, представи се, каже: «ја сам капетан КОС-а, дошао сам да вас спасем». Ја приђем њему и кажем му: «дајте ми часну официрску ријеч да сте Ви дјелатник КОС-а», он да часну официрску ријеч: «дечки, ја ћу вас спасити, ако останете још пола сата овдје, неће нико од вас остати жив». Ја кажем: «дечки, идемо се сада спремати, идемо» и уђемо ми у, дошао је човек са аутобусом, имао је возача, и сад уђемо ми у тај аутобус, прво неће да упали. Проба други пут, неће да упали. Каже: «дечки, хајде брзо изађите ван, па ћемо га гурнути да упали». Ајде, ми изашли ван, гурнемо тај аутобус, упали, и таман излазимо из «Велепромета», а оно долазе пијани, пјевајући: «биће меса, клаћемо Хрвате и тако», да Вам не причам о свему томе, мислим, те оргије било је страшно чути. То да данас неко чује, по ноћи овако, ја мислим да би умро од страха. И ту ми сада будемо превезени у вуковарску војарну. Када смо дошли у војарну, рочници су нас примили врло лијепо, дали нам јести неке кексе и рибе је било и тако нечега још. Али то је трајало можда један сат да смо ми били са тим младићима, војницима и преместе нас у неку другу дворану и долазе специјалци. И почну батине, знате, туку овог, туку оног, вамо-тамо и почну испитивати. Ту је био један младић који је имао два дана везане руке на леђима са сајлом и ту сајлу му нисмо могли никако скинути, јер је била некако, нисмо имали никакве алатке, јел, рукама и прстима се није могло и онда један од тих војника који су после тукли, неке шкаре је донео оне мајсторске и ту је он разрезао ту сајлу. Натерали су га да прогута два метка. Прогутао је те метке и када смо дошли у Сремску Митровицу, ја кажем: «пази када идеш у WC, да видиш да ли ће то изаћи или не». Меци имају своје деловање врло незгодно на организам, изазивају упале, поготово на унутрашње органе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте остали у Митровици?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У Митровици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 88 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три месеца. Да ли Вам говори нешто име Пуцар Дмитар?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пуцар Дмитар? Да, то сам Вам заборавио рећи, сада ћу Вам рећи. Толика је жеља за крви била, да нису ни размишљали о томе да има неки Србин унутра, да, то је био Дмитар Пуцар. И њега су убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је са Вама на Овчари, био је у хангару тада?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, хангар, Овчара, да, то је хангар, тамо су га убили. Да ли су га убили у хангару то не знам, али, пазите, он је међу убијенима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маркобашић Ружица, да ли Вам то име што говори?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па то је та једна женска била, чини ми се, која је била са цурицом ја мислим својом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте је познавали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви је нисте познавали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, презиме ми је познато, али не знам да сам је упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу, Ви приликом овог саслушања у Загребу пролетос у априлу месецу кажете, да је тај попис, вас који сте одвојени на Овчари, спашени, вршио пуковник Мркшић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви спомињете презиме Мркшић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, ја спомињем. Зашто га спомињем? Пазите, када је тај један дошао и рекао: долази пуковник Мркшић, а она два потпуковника нико није именовано. За мене је он био то. Ако Ви мени сада кажете да се Ви зовете тако, Ви сте за мене то, а ја не знам да ли је то право презиме. Ја сам добио у Сремској Митровици један часопис који је изашао након пада Вуковара и мислим да се звао «Наша армија». Ја мислим да је био, на насловној страници је био пуковник Мркшић. Он је мени одговарао онемо кога сам ја видео на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ако он мени каже, да он то није био, ја ћу му вјеровати, ја ћу му вјеровати. Дакле, нисам ја измислио презиме, презиме је било означено прије његовог уласка у сам хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Да ли сте Ви били борац какве формације?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесам, ја сам био припадник хрватске војске и то врло рано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то 204. вуковарска бригада?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 204. вуковарска бригада, да, која је тек призната ове године. Ја сам био у служби за посебне намјене. Значи, као санитарни инспектор сам у почетку вршио надзор над припремањем хране за војску, за друге особе које су ишле у бункере, итд. Био сам један од ближих сурадника Марина Видића и он и ја смо често пута ишли у Борово насеље, јер је тамо, наводно, дошло до неког тровања. Под гранатама смо ишли, није било угодно. Питајте ме само што желите. Ја сам вјеројатно што испустио, ја сам мало старији, нешто измакне, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кузмић Богдан, ко је Кузмић Богдан?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је био пратилац мајора Шљиванчанина у болници Вуковар, када су хапсили Марина Видића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом у болници?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Том приликом, да. После је он, после се он скинуо из одјеће, из одоре војне и дошао је у цивилу и са мноштем је разговарао тамо у соби гдје сам ја био и са другима, мислим да је имао чин потпоручника. Мислим да је имао чин потпоручника, а он је био капетану, ајде ми помозите како се звао, овај, ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ађутант?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ађутант, да, а после је био пуковнику Шљиванчанину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајору Шљиванчанину?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Молим? Онда је био мајор, ја говорим о чиновима које сам ја видио, онда је био то, јел, није био у функцији генерала, него у функцији свог чина којег је обављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да Вас питам, молим Вас, када сте дошли на Овчару, када сте изашли из аутобуса, ту испред

хангара и у хангару, сем војске коју сте описали да су били, да ли је било још неких лица, другачије обучено и ако их је било, шта су они имали на себи, како су изгледали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Споменуо сам онога мацана који је носио четничку одору.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем њега, да ли је било још неких других лица, јесу сви били само у тој војничкој униформи или је било ...?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Био је градоначелник Вуковара и он је био и било је тамо још неких које сам ја познавао по виђењу. Пазите, овај, то Вам је био опћи цумбус, знате. Перцепција је слабо радила у то време, знате.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Оно што сте Ви видели, шта су они имали на себи, какву врсту гардеробе, шта су имали, неке јакне, униформе неке?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Славко Докмановић је био у плавој војној одори, да ли је имао чин потпуковника или чин мајора, не могу Вам то точно рећи, али углавном, то су оне палете са три поља, знате.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем војске и официра, да ли су били у некој другој врсти униформе у неким јакнама, у било чему другом?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па рекао сам Вам да сам видео тамо овога Латиновића.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су они носили на себи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Латиновић је био обучен, ја мислим да је био обучен као што су војници армије били, ја мислим да је такву одору имао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У јакнама?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јакни некој, не знам не бих Вам точно то могао рећи, не бих хтео да погрешим, овај, не знам како, не могу Вам рећи точно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем, значи, војске и официра, да ли је било уопште неких других људи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па било је, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто кажете да је био општи цумбус, ко су ти остали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мени непознати, мени непознати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу они у цивилу били?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Било их је пуно у цивилу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е па то Вас питам, та лица у цивилу, како су они били обучени?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, углавном сви су били, осим Докмановића, он је једини био у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Та лица у цивилу, јесу улазили у хангар док сте Ви били унутра?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не бих Вам могао рећи да ли јесу или нису, али тај рецимо Булић је био у цивилу, он је мене тучао и сви који су тукли, сви који су тукли, били су углавном у цивилу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И то се све дешава испред хангара? Да ли неко од њих улази у хангар, да ли нешто ради тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, улазио је у хангар, да. Пазите, ја сам био тучен у хангару.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли они туку или само ови други, ко све туче, да ли знате?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, рекао сам овако: да је ушла једна група од око десетак војника.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем војске, ја Вас питам, та друга лица која су била у цивилу, да ли они улазе, да ли они туку некога? Да ли сте Ви видели?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја тврдим да је Докмановић био градоначелник, да није био официр Југословенске армије, а имао је одору Југословенске народне армије. Како ћемо га рачунати, као цивила или као војника, а био је градоначелник Вуковара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А тим цивилима које сте Ви видели испред, да ли је неком нешто наређивао, да ли сте видели неке особе које су нешто говориле шта треба да се ради, да су организовале нешто испред хангара ту или унутра?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, овај, од како је дошао тај пуковник и два потпуковника.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем тог пуковника, мислила сам од ових цивила?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Хтео сам рећи друго нешто, да више у хангар нико није могао ући од непознатих, осим оних десетак војника који су дошли и који су тукли. Нико није више могао ући у хангар, јер се хангар отварао и затварао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, али ту испред хангара док сте Ви стајали, прво сте, па онда, поново су Вас вратили у хангар, док сте стајали испред хангара, да ли је неко нешто наређивао неком, јер се неко организовао на неки начин, јел било некога ко је правио неки ред или нешто?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Долазили су неки дечки, долазио је Иванковић, син доктора Иванковића, дошао је један који је спасио, свако је имао свог спаситеља, не знам ко је малог Којића спасио, њега је спасио после, али у «Модатексу», то смо рекли, јел, а у хангару не знам ко је њега из хангара извукао. Не знам ни ко је извукао ни Бергхофера, не знам ко је извукао кога, јер се о томе сада мало приповједало, знате. Ко шути је паметнији, разумете, то је била тако тешка, једна напета ситуација, која ми је једноставно кидала живце.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, то сте углавном објаснили. Мислила сам испред хангара од тих цивила, од тих лица, значи, који нису били обучени у војну униформу, да ли је ту неко се истицао да је нешто организовао, да је ту са неким разговарао, да ли сте видели, да ли сте

чули неке разговоре, да ли је неко нешто организовао, знате, као да је водио на неки начин?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам, не знам, ако ми покушате рећи преко презимена ја ћу се сетити.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја Вас само питам, да ли је неко, да ли Ви знате, да ли сте приметили, могло је бити, али да Ви нисте приметили, само у том смислу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А колико сте рекли, само још молим Вас, да сте стајали то испред хангара, прво сте били ушли, па поново када сте изашли, који временски период сте ту испред, док нисте одвежени са овим комбијем?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ту је стајао један војник одјевен у униформу ЈНА, он је син једне госпође која је радила у општини као дактилограф, има мађарско презиме.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А колико сте Ви дуго ту провели времена испред хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па то је трајало сат, долазили су неки и тражили су новац, цепарили су, ето, ако Вас то занима.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Занима ме шта се дешавало за тај сат док сте Ви стајали испред хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ништа, ништа, овај, ето тако, један по један су долазили који су били ослобођени и неки војници су долазили и тражили су новце, војници, пазите, и то они који су нас пратили у Вуковар.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала Вам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хоћете рећи, аутобуси којима сте превезени на Овчару, какви су били, можете ли да их опишете, јесу били војни, цивилни, како су изгледали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, овај, мене када неко пита које су боје били, да Вам ја искрено кажем, да ли су били жути или црвени, ја се не сећам. Да ли су они носили вуковарску регистрацију или београдску, ја нисам уопће загледао те аутобусе. Међутим, овај, ја кажем, ја сам једном рекао, када је инсистирано да кажем који су били, па рекох, били су жути, ето, и то вјеројатно негде пише у неким записима да су били жути, да сам ја рекао. Ја не поричем, ја сам то рекао, али сам једноставно био напастован да кажем да ли је боја аутобуса била таква и таква.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А да ли су војни били можда?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли је било претресања приликом уласка у те аутобусе?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Било је претресања приликом уласка у хангар.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: У хангар?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: И шта се радило са тим стварима?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Те ствари су, када сте изашли из аутобуса, то је био овако један травњак, знате, на травњак су бацани сви ти предмети који су били одузети и ту су се ти предмети налазили и да Вам кажем овако: када сам изашао, сада сте ме мало подсјетили, да, када сам изашао из хангара, да су ту неки други, чак и официри, али не ти који су дошли са пуковником, него неки други да су гледали шта ту има, ово-оно, и на концу та хрпа која је била, знате шта када двеста људи одложи, само да одложи капуте, то је већ доста, јел, хрпа се смањила.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А да ли сте чули да је неко наредио да се претресају заробљеници и да се одлажу ствари, да ли сте Ви видели да ли је неко наредио?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да се претресају заробљеници?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Госпођо, овај капетан који нас је из аутобуса дочекивао, он је вршио један претрес, али тај претрес је био врло, оно што је могао узети, узео је, други претрес смо доживели када смо први пута, када смо дошли други пута у «Велепромет». Ови дечки они су, рецимо мени је остао један новчаник је остао, не знам, 10-15 тисућа динара ондашњих, види, каже, ово је читава плата и узме ми све. Имао сам специјалну легитимацију југословенског Црвеног крижа или хрватског Црвеног крижа да могу учествовати у свим расправама које се односе на заробљеништво. То сам имао можда шест-седам мјесеци прије и то ми је потргао и особну карту и штедну књижицу и те новце ми је узео, све. Један од тих тројице који су пуштали на «Велепромету» у «собу смрти».

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Извините што прекидам, председниче, видим да је оптужени Шошић изведен напоље? Не знам о чему се ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да схватио сам да тражи накратко да изађе.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: До тоалета, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Нећете прекидати док се не врати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо прекидати, ако је то пар минута само на његово тражење, тако сам схватио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А реците ми, да ли је неко вршио надзор у хангару, да ли је неко спроводио ред у хангару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па, знате шта, овај, када смо поседали, уопште није требало реда, али ту су већ били сада унутра та два потпуковника и пуковник, ту је био ред.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А да ли је било неког пуцања у хангару, да ли сте чули?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не. Та двојица што су убијена, што сам ја видео, које сам именовао, нису убијени са ватреним оружјем. А када сам ја изашао, да ли је било пуцања, то ја не знам више.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли је било можда неких сукоба између војске и неких других јединица, да ли сте Ви чули, да ли је долазило до неких сукоба између њих?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, овај, војска је тамо долазила, али то су долазили они који су нас тукли. Међутим, овај, пазите, у то време када су они тукли са тим батинама, палицама за бејзбол, ту је унутра био и тај

пуковник и та два потпуковника, знате, ја сам рекао да је звиждаљком давао знак када ће се почети тући или звиждаљком када ће се завршити туча. Ја после тога, друге војнике нисам видео, видео сам једног мајора, али то са оним четником када је било, када је најављено да долази пуковник и два потпуковника, е тај је онда отишао вани.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А да ли је можда неко покушао да спречи да се заробљеници туку, да ли је било барем неко лице које је покушало да спречи тучу заробљеника?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Док сам ја био у хангару, онда не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Пошто сам схватио да је сведок тамо дуго живео и радио, молио бих да му се прочитају имена окривљених, да каже да ли му нека од тих имена нешто значе и да ли их познаје, па евентуално, касније, да ли их је видео у касарни, на Овчари, где је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте ово питање заменика?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам овако: да ли Ви знате евентуално, да ли сте у штампи или на било који начин други, сазнали против кога се овде води поступак?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Опростите, нисам чуо.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам, мислим да то није у реду, да му се не може поставити такво питање, да ли сведок неког зна од оптужених, ја се противим томе, изричито, то није по процедури.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сведок зна кога од оптужених? Питамо сведока да ли зна неког од оптужених, он је рекао познаје Булић Милоша, причао нам је о Булић Милошу.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Мислим да ли зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не браниоче.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам споменуо и Бору Латинковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватили смо.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу, господине Чакалићу, ево Шошић се враћа у судницу, браниоче. Господине Чакалићу, Ви сте нам рекли овде за Булић Милоша, то што сте рекли?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: И за Бору Латинковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да сте видели и Божу Латинковића. Ја Вас питам, да ли Ви знате против кога се води овде поступак?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па, Војновић, Вујановић, Штука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, питам Вас, па Вас питамо, питање заменика је било, да ли познајете кога од тих људи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Од којих људи, реците?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих, ево које сад Ви наводите, Вујановић, па не знам ни ја, Штука, па Вујовић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Вујовић, ја бих морао знати, пазите, ја познам неколико Вујовића. У Вуковару је било Вујовића. Мене само занима, је ли можете рећи име, да ли је том Вујовићу име оца Милован?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јел му име Милован?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта то значи? Ако јесте?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја познам, то је мој сусјед био. То је био један јако добар дечкић, врло пристојан, који је увек поздрављао, ја говорим о Вујовићу коме је отац Милован, ако је то тај, ако није, онда нећу говорити ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то тај. Мислим, да не бих читао сва та имена оптужених.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Добро, знам ја Вујановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватио сам да је сведок упознат са тиме коме се овде суди.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, писало је то у штампи и на телевизији је то било, све сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па дакле, да ли Ви познајете неке од тих људи из тих догађаја на Овчари? Да ли их се сећате? Рекли сте Булића, рекли сте да је долазио, да Вам је прилазио Божо Латиновић, питао шта Ви ту радите итд., још неко? Да ли сте још неког регистровали, запазили у том неком смислу да сте га видели на Овчари?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, кретало се, пазите, кретало се то, то је био опћи метеж, знате, док нису хангари били затворени. Ту се кретало, ко је био и мрачак је већ био, то је било тешко утврдити. Мислим да ће Бергхофер рећи, јер, овај, он се кретао у друштвима и да ће он то можда боље рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче, сведок је рекао у једном тренутку, каже: имам ја доста година и не могу свега да се сетим, па подсетите ме Ви неких имена, па када сте га Ви подсетили, истина то су имена које је он изговорио тамо приликом саслушања у Загребу, онда је рекао: јесте, тако је, ту је, неког од њих сам видео, па сам ја ипак предложио, остајем код тог предлога, да се прочитају имена тих лица, па да каже: овог знам, овог не знам, ништа ми његово име не значи и то, или да се окрене па да погледа те људе и да каже да ли препознаје неког?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, после тринаест година неко препознавање је, овај, потпуно ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па да, господине, ми смо сурађивали, је ли тако, сада сам се ја Вас сетио, Ви сте били у Загребу, јел? Да, лепо смо сурађивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па не видим разлога за тај смех, шта је ту смешно, па то је позната ствар, па нема ту ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колеге браниоци, заиста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је био присутан тамо, пише у записнику, не видим разлога за такву, били су и браниоци неки, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево заменик ОЈТ инсистира да Вам прочитам нека имена овде оптужених, ја ћу Вам прочитати та имена: Вујовић Мирољуб, Вујановић Станко, Атанасијевић Иван, Војновић, пардон, Маџарац Предраг, Војновић Милан, Ланчужанин Милан, Љубоја Марко, Милојевић Предраг, Златар Вујо, Мугоша Горан, Шошић Ђорђе, Ђанковић Мирослав, Катић Слободан, Калаба Нада, Булић Милан и Драговић Предраг.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Тај Каменко, ја сам био добар са његовим оцем, налазили смо се често пута на неким веселицама. Ја њега знам

када је био дечкић, ја не знам колико он има сада година, нема преко 35 година, нема више ја мислим, мислим да је ту негдје, ако има и толко уопће. Ја сам њега познавао као дечкића, кажем Вам и залазио сам чак и у њихову кућу. Становали су ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је по занимању био његов отац?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Његов отац? Столар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Столар?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Па, значи, чули сте сада ова имена, кажете знате Ланчужанина?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ланчужанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте га видели тада тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Где на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ланчужанин, Ланчужанин, то је трговац један био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Кажите браниоче?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја бих да интервенишем, председниче, он је говорио о Ланчужанин Милану, да не би било да сада размишља о неком трећем Ланчужанин Милану, дакле, питање је, Камени – Ланчужанин Милан, надимак Камени, само интервенција, син од овог столара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је говорио о сину и дечкићу који сада има 35 година итд.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Дакле, да испричате шта знате о њему, као Вашем комшији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели тада на Овчари или не?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, ја не знам да сам га видео на Овчари, јер је био мрак. Рекао сам Вам, тамо се пуно људи кретало, а ја да Вам искрено кажем, било ми је драго да се макнемо што даље од свих који се тамо шећу, који улазе, то је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неког од ових, да ли Вам неко од ових других имена нешто значи? Мислим да се сећате из Вуковара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: А, чујте, то су дјеца била онда знате, то су била дјеца. Овај, ја сам имао пуно озбиљних послова, био сам окупиран од јутра до мрака, пуно сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Могу Вам рећи да сам добио и пуно ордења сам имао, и то златних, имао сам и орден рада од друга Тита, а имао сам орден са платином од Владе Републике Хрватске, ондашње, за заштиту и унапређење човјекове околине у Вуковару и друга, нећу причати о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У касарни је био дан. Да ли је можда видео неког тамо у касарни, конкретно тог сина од тог столара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У Каштелима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни, у касарни?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: А у касарни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни, пре одласка на Овчару, схватио сам да сте тамо били четири, четири и по сата?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, овај, ја сам рекао да сам у касарни видео «Тополу», да сам видео овога рекао сам да је радио у водоводу, рекао сам његово име и презиме, ту сте га већ записали негде и његову супругу Инку, то је кћерка онога новинара Станковића, који је био директор радиостанице у Вуковару, е сад, Владу Косића, то је Владо Косић, она је удата за Владу Косића, видео сам «Фрижидера»-Јаковљевић Радивоја, од познатих, видео сам једног Срету који је чувао оружје, он је негде из Боботе, њему сам чак дао хране, дошла жена код мене пре пада Вуковара и дао сам јој храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, да ли сте видели сина овог столара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам, не бих могао рећи да сам га видео или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Пуномоћници?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Он говори о овом шестом, хоћете паузу или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нећемо, нећемо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е добро. Он говори о шестом аутобусу, а да ли има сазнање који су то људи били у том шестом аутобусу? Одакле су, да ли су и они пребачени са Овчаре у војарну, касарну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то људи из болнице?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ради се о том шестом аутобусу, тако ми је постављено питање?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е, а ко су ти људи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ти људи, па ево има овде њихових мајки, овај, вјеројатно су негдје у публици, овај, ја њихова имена и презимена не знам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ја се извињавам, да ли су они из болнице, када је то постројио мајор Шљиванчанин, па издвајао или однекле друго?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја нисам уопће споменуо да су они изашли из болнице. Ја сам споменуо пет аутобуса да је изашло из болнице. Овог шестог сам споменуо да је дошао у вуковарску војарну.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А не знате одакле и то, немате сазнање?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам одакле.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: И нико то не зна у Вуковару.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, добро. Питам Вас. Па, добро, да се сад вратимо на ово питање, нећемо ми њему предочавати имена оптужених итд., него да ли је он осим ових које је побројао, још некога кога он познаје, пошто видимо човек је из Вуковара, који је имао велики радијус кретања, познаника, имао добре односе са људима, да ли је још некога препознао а није до сада поменуо, да је срео тамо на Овчари, код хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Код хангара, или у хангару?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не, не, не говоримо о овим људима, заробљеницима, него ...?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам рекао да сам у хангару сусрео оног рибара Ђуру, сада сам већ заборавио презиме, рекао сам. Како смо рекли да се зове, опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не говоримо о заробљенима.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Није он заробљен, он је дошао са пушком унутра у хангар. Ја сам рекао да је он дошао, шљем, пушка, она «4 С» да је имао на кациги, све сам ја то рекао, или можда мислим да сам рекао, рекао сам, да.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А испред хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишчевић.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мишчевић, Мишчевић, да, Мишчевић је био у хангару, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, то Вас пита пуномоћник.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није Вуковарчанин?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишчевић? То Вас пита пуномоћник, да ли се тамо са дешавања на Овчари сећате још кога, а кога нисте поменули Вуковарчанина, дакле, не међу заробљенима, него међу тим цивилима, војницима, изузев Мишчевића, изузев ево рекосте овога Бора Латиновића?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па овако: био Вам је, били су ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорић Стеван итд.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Били су момци који су спасили још ових шесторо, знате. Један је био Иванковић, један је био ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекосте син др Иванковића?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, да. Његов син је био, рецимо, њега сам видео, са њим сам разговарао. Онда је био један отац му је био некада полицајац.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, помињали сте га у истрази, али ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, да, он је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли, дакле у Загребу тада, да је син некадашњег полицајца Љубичића?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Е тако, Љубичића, то је његов син, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Његов син, ето Љубичић. И то је био исто добар дечкић, мали, ја се њега сјећам док је имао пет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад да се вратимо на новац, каже, да је тај војник, Муслиман у аутобусу тражио им је злато или накит, а када су изашли из аутобуса, да ли је неко новац узимао, да ли је њему неко узео неки новац?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам рекао, да онај у одори капетана, је гурао руке у цепове и све што год је било је вадио. Све што су носили са собом у торбама, те торбе су биле одвлачене на посебна мјеста, госпођа ме питала и ја сам то заборавио да споменем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, Ви помињете и употребљавате овде израз цивили, војска, сад који Вам је критеријум те поделе, да ли су ови цивили исто имали неке униформе или бар делове униформи, или су, заиста, били цивилно обучени или Ви цивилима називате мештане које сте знали из Вуковара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, тај Милош Булић је био цивил, тај градоначелник Вуковара Докмановић је био, рекао сам, у одори војске са чином, да ли потпуковника или мајора, не могу точно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве боје?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ти други сви, који су направили кордон, су били у цивилу, а нико од нас када је улазио у хангар, није гледао у њих, сви су чували и покривали главе.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не, не, то је у реду. А да ли су имали оружје неко ти цивили?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да ли је имао какво кратко оружје?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли сте видели Ви?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да ли је неко имао кратко оружје, ја не знам то, али ја се не сјећам да је неко од тих цивила имао аутомат неки или ...

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, да Вас питам ово: по Вашој процени, значи процени, колико је било тих цивила, а колико је било овога, што Ви кажете, војници, говорите војници ЈНА, па говорите војници неке друге униформе и јединице које нису ЈНА, колико је ових значи у униформама било, а колико ових цивила, отприлике, не морате, док сте Ви били тамо, наравно?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пред хангаром?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пред хангаром. Па ево, рецимо, да их је било једно 7,8 или 10 са једне стране и са друге, ето, значи да је то било можда 20, ја их нисам побројао никада. Али можда их је било двадесет.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: То је док сте Ви били испред хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је док сам ја излазио из аутобуса и када сам из аутобуса кренуо према хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А касније када су Вас извели испред хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Када су нас извели, било је тамо, било је тамо, рекао сам Иванковић је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него само колико људи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пред хангаром када смо спашени?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да када су извели Вас?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ево, рекао сам, ту је био Иванковић, онда.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не, нисте ме разумели, сада ја Вас питам о том омеру, колико је било људи цивила, а колико је било ових у униформама?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, овај, ту је било једно 4-5 цивила, па је свако од нас шесторице имао свог спасиоца, знате, значи толико их је сигурно било.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не, Ви сад логицизирате. Да ли се сећате да сте видели, колико? Ви сада закључујете.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, не, не закључујем, ја знам да је неко звао Иванковића, да је он спасио овога Гуњчевића. Ја знам да је мали тај од овог, како сам рекао да се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубичића?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Љубичића, да је он спасио некога. Значи, сваки од нас смо имали свога спасиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питање је ово, питање је ово, господине Чакалићу, Ви сте напољу испред хангара, чекате шта ће се десити, ту су са Вама ови људи итд. Напољу, испред хангара, колико има људи, по некој Вашој процени, што војника, што цивила, колико?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Један војник, један војник који је затварао и отварао врата сваки час. У хангару су врата на потезање, не на отварање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је мало,мало па отварао та врата, јер је неко улазио и излазио, а које улазио и излазио, нама је било речено, што даље одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било људи ту испред?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па било је људи, ја не знам ко су то били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у реду је. Али сада, по некој Вашој процени, то је оно што Вас питам, по некој Вашој процени, колико је људи тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па не знам, ја Вам не могу је ли било десет или је било девет, или осам, ја Вам не могу то рећи, али углавном вртело се, то се све вртело, јел, навече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је било преко 100 можда, 200, 300?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ајде да га питамо, да ли је уочио нека возила, путничка, друга, ту када су их довели, да ли је приметио, наравно, из аутобуса, а после када је изашао из хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Било је оно возило које је довело оних десет мацана, што сам рекао, јел. Наша возила су већ била отишла, значи аутобуси који су нас довели, они су убрзо отишли, чим је било, чим су били сви уведени у хангар, ти аутобуси су отишли, нису имали шта да раде више тамо. У хангар је, када сам ја изашао, ја не знам, могао је само ући неко, ући у хангар овлашћен којег је пустио тај стражар, који је држао стражу. Размишљај како се он звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај стражар како се звао?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да. Рекао сам, мајка му је радила у, сада не могу се сетити презимена. Негде сам ја то изјавио овде у изјави једној има то да сам ја споменуо име и презиме.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Већ Вас је питала госпођа судија, ко је одлучивао, ево, ко је одлучивао да Вас спасе неко и овај Вас је спасао, ко је одлучивао о томе?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је одлучивао о томе.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он, Зорић Ђево је дошао код мене, дошао је и показао прстом на мене, ја сам био на слами, каже: «ајде, матори, изађи ван». Он је одлучио о томе. Тај што је изашао Гуњчевић, значи одлука тих људи се поштивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, разумели смо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Значи, Ви нисте приметили да је ико рекао да може тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, нико.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А и ово када су враћена ова двојица младића, дечака они су ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Тај мали, тај мали, тај Качић то смо рекли, он је био са нама, међутим, после је он враћен у халу и дошао је по њега један, ја га не знам, име и презиме, али каже овако: «ајде твој тата је ипак био заповједник у Зенгама, ајде врати се ти тамо назад».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Качића на тај начин вратио?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Вратио назад, да.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок каже да је по његовом сећању и накнадним виђањем фотографија утврдио да је њих пописивао пуковник Мркшић, да ли се сећа да пуковник Мркшић остаје кад они комбијем одлазе за Вуковар.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, он остаје.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било у то време кад он одлази за Вуковар и полицајаца, војних или официра неких других?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Био је један, али тај је таман отишао кад је пуковник Мркшић требао да дође у хангар. Тај један мајор и онај четник о коме сам говорио они су се изгубили и тада ја четника нисам видео после тога док ми нисмо одвежени. Кад смо ми одвежени шта се догађало тамо ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је видео с ким разговара пуковник Мркшић осим што је пописивао, да ли разговара са овима што су у униформи из Вуковара или са онима што су у групи Каменог, с ким разговара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад немојте сугерисати, немојте тако сугерисати, у групи Каменог, он га није ни видео тамо не можемо наравно да причамо ни о групи Каменог?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пуковник је узео наше податке, имена и презимена, име спасиоца, значи ја сам рекао мене је спасио он, он је рекао спасио га је он, име оца и име мајке, не знам да ли име мајке, али име оца је узето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то дао то том војнику, ако сам добро схватио?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, он је то задржао за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је остало код њега, ја нигде нисам видео те папире више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре рекосте да је то имао тај војник који Вас је пратио до «Велепромета» у комбију?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је добио посебно написано, али пазите то је био папир, то су били папирићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Папирићи на којима су писана?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: За сваког посебно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је док је боравио на Овчари испред хангара јел видео да ли је био неки камион, трактор, јел било неко возило близу хангара, трактор са црвеном приколицом, да ли је то видео?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам, мало онако у подсвести ми је као да, али ја сам се заклео овде не могу рећи да сам видео ако нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Јел може једна пауза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направићемо једну паузу па и ви да одморите, значи 15 минута пауза, 20 минута.

Настављено у 12,20 сати након паузе ради одмора.

Само да проверимо да ли, видим сви браниоци су овде присутни, ту је сад и пуномоћник адвокат Тодоровић, али нема Наташе Кандић.

Сви оптужени су овде, дајте господина Чакалића да наставимо са саслушањем.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Једно процесно питање које чини ми се није отворено а можда га и треба отворити претходно. Питање се односи на судбину записника о испитивању сведока из Загреба. Наиме, да ли су то записници који се могу по нашем ЗКП-у користити као записници у нашем поступку, да ли ми можемо сведоцима да предочавамо те записнике и посебно питање шта ће бити са записницима о саслушању сведока који неће приступити пред овим судом, значи да ли ће се то користити, то је друго питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови записници као што видите нису издвојени, ви их имате, нисмо их издвајали ако имате предлог у том смислу ви предложите било шта или да се издвоје или да се не издвоје итд.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Али веће их у овом тренутку користи као записнике, значи који су узети по ЗКП-у и који се могу користити. Хвала ја немам захтев за издвајање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По замолници Министарства Републике Хрватске, а шта ћемо урадити са сведоцима који су саслушани у Загребу а нису овде и са оним који нису саслушани ни у Загребу отом потом, видећемо на који начин то да превазиђемо. Господо браниоци изволите са вашим питањима за сведока Чакалића. Само претходно господине Шошићу кажите. Само кратко господине Шошићу.

ОПТ. ШОШИЋ ЂОРЂЕ: Господине председавајући, ја нисам тражио да заменим да мене не брани господин адв. Бељански, Душан Машић је мој школски друг и ја сам то тражио да ми он помогне само, а никако да се мој адвокат Бељански ни у ком случају искључи одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то смо расправили. Изволите, бранилац адв. Петрушић.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Председниче већа, питајте сведока обзиром да он говори да испред хангара на Овчари био присутан пуковник Миле Мркшић, да ли је током досадашњег трајања овог поступка од његовог првог суочавања са овим случајем Овчаре неко од надлежних државних органа дакле, да ли полиције, да ли током истраге овом сведоку показана фотографија пуковника Мркшића на основу које би евентуално он извршио препознавање те особе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање браниоца?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесам, одговорићу вам. Ви сте чули да сам ја рекао да је дошао један пуковник за којег је речено да долази пуковник Мркшић и да долазе два потпуковника чија имена и презимена нису споменута, дакле, за мене је онај пуковник био онда генерал садашњи пуковник Мркшић. Да ли се он другачије зове никада ми нико није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам показане какве фотографије, да сте питани?
СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је било у Загребу задњег пута, то су биле новине смотане, показана нам је слика да препознам генерала односно пуковника Мркшића, ја на оној слици не би препознао ни мог рођеног оца да је био. Нисам хтео да дирам записник, поштивао сам написани записник али то је мој коментар.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је сведок 19. новембра изведен међу првим заробљеницима или лицима из болнице у круг болнице када је изашао из болнице?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, ми смо били изведени негде после 8 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви лично да ли сте међу првима?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Међу првима, да.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли сведок зна да ли је то било прво напуштање болнице од стране припадника хрватске националности, да ли је можда отишао дан раније?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да ли је неко прије отишао, ја то не знам, али да сам могао и ја отићи прије отишао бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у болници, претпостављам да сте евентуално чули да ли је било каквих извођења група пре Вас?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Тврди се, ја не тврдим јер нисам видео, да је убијен један запосленик из «Наме» ја сам споменуо данас његово име и презиме, да је убијен један полицајац Станко, да је убијен један болничар Марко и још неколико особа заробљених у вуковарској болници је убијено. Интересантно је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте Ви изведени из болнице?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви чули те приче?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, они су сахрањени после на Овчари на масовној гробници али нису на Овчари убијени, схваћате, они су одведени, неко је њих одвео и убио их у једном потходнику у болници.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ја колико схватам тај упосленик из «Наме» је изведен и убијен у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је рекао.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био код мене у соби где сам ја био и наједном неко га је одвео и никад га више нисам видео, а није био на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како се зове?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам, не могу се сетити.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли сведок има непосредног сазнања или је можда чуо да ли је било још неких конвоја који су одлазили на Овчару посебно ових пет аутобуса о којима говори?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, комплекс Овчаре не сачињава само онај хангар, комплекс Овчаре сачињава и наводно она прича о којој сам ја говорио да је онај шести аутобус исто тамо, он је поред меморијалног гробља су нашли и ископали те кости, то је исто део Овчаре, они су значи дошли после, они су морали после нас доћи, јер ми нисмо видели пролазак тог шестог аутобуса кроз Овчару. Можда су видели они који су остали на Овчари, али не могу говорити.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Када се сведок вратио са Овчаре у овом белом комбију сад можда ја нисам био довољно пажљив али ако дозволите само да појасни сведок, сачекао их је неки официр КОС-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То касније, није сачекао, него касније је дошао, то је дан, два касније?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја нисам рекао да смо преведени у белом комбију већ «Цитроену».

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Може ли сведок да опише тај разговор, односно шта им је рекао, да ли се тај официр представио баш као официр КОС-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, да нису могли да упале аутобус два пута па гурали па?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, тај официр је био капетан по чину, представио се и рекао «ја сам официр КОС-а, дошао сам да вас спасим да вас Четници не поубијају, јер ево за час ће доћи. Нико од вас неће остати жив, ајдете дошао сам с аутобусом», ја сам га питао дајте часну официрску реч да сте ви припадник тога и тога, јесам каже.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Само да ли је то био 19. тај дан?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, није то било 19. господине, ми смо већ прошли ту вуковарску Војарну, прошли смо Овчару, прошли смо «Велепромет» први пут, прошли смо «Модатекст», у Велепромету други пута, то је значи задња вожња је била у Војарну у Вуковару, после тога је било од Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било неколико дана касније?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте ли задовољни с одговором?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Хвала.

АДВ. ЗАКЛАН МИЛАН: (бранилац окр. Вујовић Мирољуба). Сведок је рекао да је напустио Овчару око 17,30 часова, значи у време сумрака. мислим да је он већ одговорио на ово питање, али нисам сигуран, да ли може да определи кад је тај пуковник како он каже сада Мркшић дошао онда на Овчару са та два пуковника, које време овако може да определи?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја не баратам са тачним временом ја кажем око толико сати, он је дошао значи ми смо били у пола 3 тамо, ајде могло је бити рецимо пола 4, можда и мало раније.

АДВ. ЗАКЛАН МИЛАН: Око пола 4, добро. Сведок је испричао догађај да су дошли десеторица специјалаца и да су ушли у хангар са бејзбол палицама са звиждаљком од једног официра, кад је то било, да ли може да определи отприлике?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо већ сви били изведени ван, значи сви седморо смо већ били ван, то је било негде, ловите ме да ја сад измишљам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него колико можете наравно?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је било рецимо 35 минута по прилици након доласка та три официра. Немојте ме држати молим вас за реч.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли то значи да су пуковник и два потпуковника у то време били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су они тамо.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, то произилази из овога, само питам. Још једно питање кад је отишао са Овчаре да ли су пуковник и два потпуковника још остали на Овчари или су отишли?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесу.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Остали, да ли су остали на Овчари када сте Ви отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту су они и даље на Овчари.

АДВ. ЗАКЛАН МИЛАН: Хвала, немам више питања.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио председниче већа да питате сведока прво који он чин има, односно који је чин имао, да ли је имао тада чин некакав у хрватској војсци или који је данас са којим је данас отишао у пензију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нам да сте Ви пензионисани официр?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Разумео сам питање. Ја нисам имао чин, ја сам добио чин након доласка из Овчаре, значи дио Хрватске, ослобођени дио Хрватске или незаузети дио, како хоћете.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Када, којег дана ако се сећа нека определи, на који начин је он приступио хрватској војсци или којим јединицама, како итд.?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 15.06.1991. године у јединици за посебне намене. То сам испричао господину судцу шта и како сам радио.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је то било у оквиру Секретаријата народне одбране Хрватске?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, Општине Вуковар.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је то уствари била територијална одбрана Вуковара?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине, Вуковар није имао територијалце у својој одбрани, он је имао драговољце, сви су у Вуковару били драговољци до пре једно 7, 8 дана пре пада Вуковара кад се извршила општа мобилизација него су били драговољци, не само из Вуковара, из Чаковца, из Вараждина итд., Сиска, Заграда и то све драговољци, добровољци.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли може да каже у оквиру хрватске војске које су све јединице тад биле, мислим био је збор народне гарде, па је било других јединица, како је то било? У чијој је команди било?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам рекао добровољци, кад кажем добровољци онда претпостављам и све друге јединице војне које су носиле своје називе у Хрватској, значи осим Збора народне гарде, Ђапићева странка, она, све странке су слале своје људе на одбрану Вуковара, то су били све добровољци, нико није био насилно натеран.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли му је познато да ли је, да се претпостави да је цело време био у Вуковару и у тим јединицама за посебне, да ли у оквиру те јединице за посебне намене била предвиђена и асанација терена, уклањање лешева евентуално итд.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Сви лешеви и сви рањени су одношени у задње време кад се више није могло нигде сахрањивати, одвежени су у вуковарску болницу. Из вуковарске болнице су повремено били преношени у једно гробље старо које је напуштено и то се радило под војним надзором.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је међу лешевима било и цивила?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли он зна, да ли је запазио некога од познатих из Вуковара али људе српске националности?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Они су сви били у сандуку, сваки сандук је имао свој број, а књига је била везана за те бројеве. Особље комуналца, значи предузећа које је то обављало врло педантно, ја сам рекао ја ћу вероватно мало

закасни ти јел немојте да ми случајно нешто убрљате. Тачно је по бројевима сандука име и презиме све вођено је писмено и та књига је наводно спашена, она је негде у Вуковару, не знам где је сада.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су постојали некакви ајде да кажемо истражни органи тада у Вуковару, значи од јуна до пред пад Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни органи?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Истражни, војно - истражни органи итд., да ли су вођене некакве истраге, да ли је било убистава цивила итд., да ли је познато сведоку?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине, ја не верујем да су Хрвати убијали своје људе. Од граната су падали они који су погођени.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не верујем ни ја, а да ли су убијани цивилна лица српске националности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за такве случајеве?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, ја ћу рећи мој зет је био Србин и ја не бих дозволио да иједнога доброг човека убију. Ја сам био врло позната особа у Вуковару и ја сам се дружио са свима пуно и биле су приче ето неку сам ја овде испричао. У приче треба веровати само онда ако су истините и проверене, али ја то нисам могао ни проверити ни утврдити. Било је на гробљу и више војника Југословенске армије који су погинули и они су исто били правилно сахрањени. То је на концу утврдио и ваш патолог господин Станковић који је био на том гробљу и вршио истраживања.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следеће питање да ли му је познато да ли је у Вуковару био некакав затвор, условно речено затвор, или просторије где су држани или заробљавани војна лица, ЈНА, цивилна лица итд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвор за какве ратне заробљенике?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: За противничку страну и за цивиле?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да био је један мали, било је тамо колико сам ја видео у згради општине једно 10-ак људи, ја сам пролазио тамо, један каже «Емиле, Емиле» он мене позна, каже «ја сам ту», «па шта радиш», па каже «ево затворили су нас», не знам колико је њих било, мање од 10 није сигурно.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли се сећа некога именом и презименом од тих лица?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не. Тога Јосипа. Ја не знам да ли би га данас познао да га видим.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следеће питање у погледу лица којег је сведок спомињао који је био, колико сам схватио у касарни, Јаковљевића – «Фрижидер», да ли он познаје родитеље од поменутог лица?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Познајем, његов отац је Јаковљевић, познајем оца Јаковљевића, он је радио у болници где сам ја радио, он је био гипсер и за време рата је страдао. Остао је без једно потколенице и лежао је у болници у Вуковару, добијао је сву негу као и сви други војници.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли му је познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је отац овог о коме говорите?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Од «Фрижидера» отац.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је познато сведоку како је, шта је било са тим оцем од тог «Фрижидера», да ли је излечен, нек одговори сведок?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био подвргнут читавој терапији као и сви болесници и рањеници који су били у болници и он је после одведен у Борово Насеље у «Комерц», то је било прихватилиште и ту су се обављали делови здравствене службе за Борово за рањенике.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је он жив, излечен је?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био излечен а да ли је сада умро у међувремену не знам.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Супругу да ли сте познавали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигуран да разумем сва ова Ваша питања, сврху њихову?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Како да не. Пред Војним судом је вођен поступак, конкретно лица су признала да су лишили живота и то на зверски начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру овог предлога?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Радивоје Јаковљевић, оца његовог?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Оца, да.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То ми је прва реч да чујем.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ето видите. Добро, следеће питање?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја ћу се потрудити да то сазнам стварно али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче ја сам дозволио.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ништа то није лично него само да проверимо сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не водимо истраге у овој судници на неке друге теме. Мислим, ја разумем да се стекне права представа о догађајима итд., али не баш овако детаљно у смислу вођења поступка пред Војним судом итд.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Можда ћемо ми и предложити управо то лице које сте сада споменули, односно господин Чакалић, овде за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јаковљевића, према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете то предложити али Ваша питања су усмерена на то да ли познајете његовог оца, његову мајку итд., шта је са њима било, због тога?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Све оно што сам могао рећи о његовом оцу ја сам рекао.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следећа питања. Да ли је господин Чакалић давао некакве изјаве пред војно-истражним органима, судом војним или пред војно-истражним у Сремској Митровици или у Београду?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Овако, ја сам био јесам дао сам пуковнику капетану Ђурановићу, он је Црногорац, један Ђурановић је ишао са мном, најпре ја сам завршио средњу медицинску школу у Загребу, па је ишао са мном у школу, то је наводно његов стриц или тетак, тако јесу нешто, углавном носе исто презиме, ја сам споменуо да сам био са овим Ђурановићем у средњој школи, писало је тамо под кривично материјалном и све друго као што пише и овде, а ја сам дао изјаву та изјава па сам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У затвору у Митровици, господине Чакалићу?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У Сремској Митровици, да. Писао сам негде од поподне па до једно не знам колико сати до навече односно до другог јутра ко

зна колико ваљда једно 30-ак страница сам написао, али задатак је био да пишем о догађајима у Вуковару. То ми је наређено да то пишем и ја сам то писао.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следеће питање, како је био обучен господин Чакалић у време када је прво у болници па онда у Овчари?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У болницу сам само један пут у белом мантилу отишао погледати људе који су били рањени и тада сам се вратио назад. После тога сам имао трапарице хлаче, имао сам сако један на штрафте неке зеленкасте боје.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је цело време рата био у цивилу или?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јел мислите у заробљеништву?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Пре?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, ја сам био читаво време у цивилу.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су и остали добровољци или драговољци како год желите?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине није више било одоре, није било више ни капа. Драговољци су, знате до када, значи они од почетка рата, значи од оних злодела која су се догодила у Борову Селу у којем сам ја био исто предводио једну међународну делегацију генералног тајника Југословенског црвеног крста, генералног тајника Хрватског црвеног крижа господина јел био Кристенсен.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Питање је господине ништа лично.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам хтео да образложим то питање да буде што јасније.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Питање, хајде конкретизоваћемо га. Како долази до тога да добровољци, драговољци одлазе уопште у болницу, како су се они нашли у болници?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине био је распад система. Полиција је отишла, војска се повлачила, заробљавана. У болнице су долазили они који су били рањени, а Ви сад постављате питање шта су ови други, претпостављам питање који нису рањени који нису били у болници. Ја сам особно радио у болници јер то ми је била протекција рецимо.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: А како су ти други, кажете полиција је отишла, отишли су и још неки, где су отишли, како којим путем, да ли је познато, да ли сте сад након тих догађаја сазнали?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам се спремао исто да кренем са супругом и кад је требала да прегази Вуку неколико пута она је рекла «не идем» како ћу ја њу оставити саму, ми смо везани брачни пар, а други како су ишли. Ја ћу вам рећи овако што су ми причали пријатељи, ишао је према Маринцима, то је мало јужније према Винковцима, значи Маринци пут, да је био толики мрак и да су дошли тако близу да су ударили главама у топовске цеви. Неки, могу вам рећи, да је у том пробоју који је организиран, погинуло јако пуно бранитеља, јако мало их је прошло, они који су прошли они су ишли од Вуковара до Винковаца тједан дана изнемогли и гладни, јели су коприве.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро, да ли је било сахрањивања и где, лешева војника противне стране, властитих војника, цивила, где су сахрањивани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то малопре.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: На гробљу. Пазите, кад је већ било гробље попуњено и кад се више нису могли сахрањивати на онај прави, људски начин,

да кажем онда су били сахрањивани по различитим двориштима, али се знало ко је где сахрањен.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је вођена евиденција о томе?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Подузеће, комунално подузеће, јесте вођена је евиденција али која је касније успостављена како ја знам сада да је неко погинуо тамо у оном дворишту и у оној кући сад су га затрпали, то се касније сазнавало водиле су се евиденције. Пазите по сећањима се водила та евиденција.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио сведока да. По сећањима, није ништа писано било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Евиденција подразумева писмено?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Бјежи, сачувај главу.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, евиденција по сећањима, дакле, накнадно?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, постоји евиденција свих погинулих бранитеља у Вуковару и постоји евиденција свих других особа које су нападале Вуковар.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: И цивила?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: И цивила, да.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро, ја бих молио сведока да нам каже сада, споменуо је мислим 240 и не знам која је то бригада била?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 204, да.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ко је био непосредни старешина у тој бригади, командант?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Најпре Мерчеп, после Дедаковић, а после «Мали Јастреб», он је био задњи заповедник бригаде.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Мерчеп, Дедаковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па «Мали Јастреб»?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је ико од тих лица осим Мерчепа, за кога је познато јел, да ли су они изашли, како су изашли да ли је познато сведоку?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, господин Дедаковић је био једно десетак дана по прилици премештен по заповедној дужности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче молим Вас дајте да се ограничимо на предмет овог претреса.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председниче већа имате и нека контролна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сведоку познато, да ли је ко изашао, како је изашао итд., шта нам је то овде значајно?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ко је све из његове бригаде кога је он видео у Овчари, на Овчари?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Из моје бригаде?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Кога сам све видео?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па видео сам пуно људи, ко Вас занима конкретно реците па ћу Вам рећи, питајте ме конкретно ко је био ја ћу Вам одговорити да или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, било је пуно припадника?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли може да се изјасни 10, 15, 20, 50 већина и како?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У одорама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него уопште?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Слушајте, људи су долазили у општину по упутства, по ово, по оно по оружје да се набави да фали ово, да фали оно то је логично што су све војске радиле јер наша војска није имала ни превозних средства ни ништа да одвезе то оружје тамо где би требало, јел схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу вероватно нисте разумели, питање браниоца је било само па сам ја Вас схватио било је пуно на Овчари у хангару тај дан о коме говоримо овде?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Из 204.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из 204 вуковарске бригаде колико је било припадника, Ви сте били рекосте да је било пуно још других ако сам добро схватио?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мени је жао ја имам овде попис, не овде, оставио сам га у хотелу ако хоћете ја могу сутра донети попис убијених особа са Овчаре.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не из 204?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Из 204, овај.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ми имамо попис овде.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Могао бих вам накнадно набавити тај попис јер је њихово гробље у Вуковару посебно означено, они који су убијени, који су умрли од болести, који су умрли од старости. Свако гробље је посебно означено.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја мислим да господин Чакалић можда није схватио ово питање.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Поставите ми другачије питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита ово, рецимо према Вашим проценама?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не могу вам рећи број можда ће ме још неко питати па да би погрешно рекао, не могу вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте број наравно?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не инсистирам, немам даљих питања.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пуно је било чланова који су одведени на Овчару, ако хоћете ја ћу вам донети па да фотокопирате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље браниоци?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То није тајна никаква, знате.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине председниче, сведок је рекао да му је Боро том приликом на Овчари рекао да је убио 20 Усташа на каналу а поменуто је и нека цифра од 100, па ме сад занима ово на каналу кад каже, о којем каналу се ради?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте ли Ви били када тамо?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не нисам никада био и зато и питам?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Та Овчара је значи овако Јакуповац, па дође Овчара па дође Грабово, та Овчара је у средини од та три погона идући од Овчаре према Грабову се налази једна велика бара.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А колико далеко?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: На пола пута између спомен гробља ето на пола пута и хангара ето толико. Има, тамо је неки канал, има тамо и рибњак, ја сам ишао на рибњак и ја сам чуо то од Боре да је он тачно рекао што сам ја рекао исто што сам пренео, међутим, ја нисам могао веровати познавајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то се односило на тај канал?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нисам ја видео ко је убијен тамо ни колико је убијено, он је само рекао тамо код канала сам убио 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: О којем каналу је реч? Још једно питање у вези са тим, да ли Вам је можда Боро рекао кад се то десило, да ли је то тог дана, у које доба?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па рекао је управо сад.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али мало ближе да објасните?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је довољно.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ево још једно питање ако није сувишно да ли сте се можда Ви после овог догађаја икада срели са овим Бором Латиновићем будући да је он у Вуковару имао ту неку кафану јер су се обично ту и састали?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Прије сам се са њим састао после никада.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Иза тога никада?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Сведок је говорио пет аутобуса, моје питање је последњи пети аутобус када је стигао код хангара, у које време, пети аутобус, последњи аутобус?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви то знате уопште?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја сам поставио питање судија сад да ли он зна?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам рекао да ја нисам имао више сата, ја сам рекао да смо дошли око пола 3 тамо по реду су ишли аутобуси како су долазили јел то трајало сат времена или је трајало 40 минута ја вам то не могу рећи и истучен и изударан нисам ни размишљао о времену које би могло бити уопште, после кад сам ја то пробао реконструирати ја нисам био сигуран у то време ја сам знао да су моје физичке и психичке функције врло смањене.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сте могли да видите излазак заробљеника из тог петог, последњег аутобуса?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, ми уопште не знамо где су ти заробљеници.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Значи нисте видели?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо видели да је аутобус пун заробљеника, а куда је тај аутобус отишао ја сам рекао да су ми две мајке причале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу не причамо о шестом аутобусу?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Не, ја питам пети аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О последњем из ове групе, ви сте сви заједно дошли претпостављам, али сте?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да ли је то трајало 45 минута, да ли је то трајало сат.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја не разумем ово 45 или сат времена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Излажење из аутобуса у том смислу?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Први аутобус је рецимо изашао за 15 или 10 минута, други, па трећи, па четврти па пети.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Значи укупно из свих аутобуса је трајало дакле 45 до сат времена тако сам Вас схватио?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, него сви у то време, сви су за тај рецимо сат најдуже изашли из аутобуса.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Изволите колега.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Сведок каже да је 15.06.1991. године приступио хрватској војсци и колико сам схватио а може то сада и потврдити да је био командант најодговорнији човек у Вуковару, Мерчеп?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, али ја сам се јавио заповеднику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу питање можете тако чути, али нама одговарајте и због тога што је процедура таква и због снимања?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Добро, навикао сам човека у очи гледати, опростите.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да почели сте одговор око Мерчепа?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, он је био заповедник.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: До када?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нећу вам моћи рећи датум, дакле дошао је Миле Дедаковић а он је отишао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А шта је био Видић, Марин Видић?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био повереник Владе Општине Вуковар, повереник Владе Републике Хрватске за Општину Вуковар.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Рекосте да сте били доста блиски са Видићем?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Сарадник, да.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А знате ли зашто је Мерчеп, како је отишао са командне позиције?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био премештен у Загреб.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: По чијем налогу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро браниоче.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То не знам.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А знате ли за писмо Видићево свим значајним институцијама у Хрватској почев од председника Туђмана па министарства различитих у којем наводи и пише шта је то радио Мерчеп у Вуковару с обзиром да сте били блиски?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја први пута чујем о писму господине.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: О писму Марина Видића?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја то први пута чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, ја сам под присегом, ја сам рекао да ја стварно о томе не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо ограничити се само на предмет.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Управо то и покушавам то је оно што је претходило Овчари, с обзиром да је човек сам рекао да је био близак са овим господином Видићем.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте и сада исто.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ја мислим да нема у публици овде ко није чуо за то писмо и због чега је отишао и смењен Мерчеп а с обзиром да господин каже, сведок каже да је био, да је имао овлашћења да разговара и преговара о разменама заробљеника ја га сад питам да ли је и разговарао с ким и да ли је за време његовог мандата, дакле, прије догађаја на Овчари извршио коју размену заробљеника?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја нисам о томе учествовао, али сам чуо да је учињена размена заробљеника.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли сте чули за веслачки клуб, јели то било место где су довођени цивили?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мислите ли у Вуковару или у Борову?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: У Вуковару?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да су довођени?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Срби из Вуковари и да им се ту губи траг?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо били тако мјешано становништво и били смо међусобно добро повезани. Рецимо да вам кажем, у инспекцији је било више Срба него Хрвата а да никада никакве међусобне проблеме нисмо имали нити смо их желели направити за време рада, а да ли је неко некога убио то ја сад стварно чујем први пут од господина.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А знате ли колико се још трага за српским цивилима у Вуковару?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Вероватно мање него за вуковарским, јер у Вуковару су више погинули, ја не знам за колико господине овако, цивили и хрватски и српски су били погинули од истих граната, јер схваћате. Вуковар је био сваки дан ракетан. Једне недеље је пало на Вуковар преко 10.000 граната, јел ви знате шта је то. Од тога је пуно људи погинуло. А јел знате зашто се пуцало највише суботом и недељом, јел сте успели када размишљати о томе, зато јер су резервисти у Београд долазили, то ми је један рекао и водили са собом своје девојке, показивали им како се пуца, субота и недеља када они нису радили, то ми је рекао један, ето, ако ћете прихватити то.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Прихватам то, али реците ми да ли сте чули за одвођење Срба, цивила из Вуковара на информативне разговоре посебно у току јула и августа 1991. године, са којих се никада нису вратили?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, нисам ја вршио те истраге, нити сам ја чуо о тим истрагама а нисам видео да се воде, то ми је први пута. Ја знам да у кући где сам ја становао да је становало две спрске породице, да је њих било свагдје најмање по троје и да се никоме ништа, заправо четири српске породице, и да се никоме од њих ништа није догодило, да смо се дружили, да смо заједно доживљавали тај пакао који је био у Вуковару. Ако хоћете, ја ћу Вам дати њихова имена, Ви то проверите што сам Вам рекао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Колико сам схватио рекли сте да је 204. бригада вуковарска тек недавно добила неки статус прије годину, двије дана?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ове године.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Како то?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нису хтели признати бригаду.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А што се добило с признањем те бригаде рецимо?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо били, пазите, у самој бригади је неко учествовао на било који начин, да ли са вођењем бригаде, да ли са остваривањем, да ли са здравственом службом, да ли директно на ратишту, даље то Ви знате, шта сте ме још хтели у вези с тим питати.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Који је сад Ваш статус након признања те бригаде, јел сад нешто бољи него раније или уопште шта се променило?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Прије признања бригаде све се понашало исто као да бригада постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли сте забранили питање, шта је одговор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Вам скрећем пажњу поново да се ограничимо на предмет овог претреса. Какав је статус 204. вуковарске бригаде у задњих годину дана или 2 године дана ово веће заиста не интересује. Нећете да одговорите на то питање, не занима нас то питање. Шта сте Ви лично добили тиме, не занима нас то браниоче. Немојте, дајте молим вас ограничите се на питања која ће нам помоћи да разјаснимо ово о чему овде расправљамо.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро, ја питам Ви забраните, забранили сте ово. Питам сведока преко Вас да ли сте Ви сведочили у још којем предмету о питању догађаја Овчаре и Вуковара, мислим на судове у Вуковару, Осијеку, рекли сте да сте већ у Хагу, али интересује ме у колико сте случајева сад сведочили пред хрватским судовима за ове догађаје у Вуковару?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Овако, кад сам дошао из логора онда ме је питао један судач у Жупанијском суду у Вуковару да испричам догађај. Ништа писано, онда ме је позвала полиција у загребу да испричам догађај, ништа писмено али је тај полицајац са којим сам ја разговарао и причао написао службену забелешку. Ја сам ту службену забелешку једанпут добио на увид, потпуно погрешно написана, он не може по свом сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита да ли сте пред хрватским судовима, Жупанијским у Вуковару, у Осијеку да ли сте сведочили у каквим поступцима?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ево био је господин у Жупанијском суду у Загребу ове године у четвртом месецу.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Неовисно, осим овог предмета који се води овде, да ли сте сведочили тамо што су судови у Вуковару, Жупанијски суд у Вуковару или Осијеку?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесам, сведочио сам једном против 27 злочинаца, међутим они сви амнестирани само један осуђен али ја тога нисам ни познавао, он је седео иза мене, нисам чак ни знао да је осуђен на 25 година.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Јел то у предмету Вулетић Ивица ако се сећате имена?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је један низак човек, чак нижи од мене. Био сједео је иза мене и каже он после тога ми је рекао каже ви сте једини поштен који сте рекли истину. Рекао сам истину зато јер вас не познајем, ја стварно нисам познавао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Хвала немам више питања.

АДВ. ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Само једно питање председниче ако дозволите. Може ли сведок да се изјасни да ли му нешто значи име Петрик Владо и да ли је познавао такву особу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како браниоче?

АДВ. ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Петрик Владо, да ли му то име нешто значи и да ли зна ишта о тој особи, да ли може да нам каже?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине можда сам ја то некад чуо али ја се не сећам тога презимена уопће. Не знам шта би ми оно значило.

АДВ. ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Хвала лепо немам више питања.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Једно питање само да покушамо са сведоком једно појашњење да направимо. На Ваше питање или на питање неког од пуномоћника оштећених у вези особе, односно презимена особе која је спасила пријатеља од сведока, дакле господина Гуњчевића, сведок је рекао једно презиме а ми смо до сада користили неко друго, односно разлика у једном слову, да ли може да

конкретизује како се зове човек који је спасио Гуњчевића? Наиме, сведок је рекао да се зове Љубичић.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Љубичић, мислим да је Љубичић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је записнички констатовано, ја нисам чуо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Када је излагао, када је износио свој исказ сведок је користио презиме Љубишић.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Опростите, лапсус је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја то заиста нисам чуо. Љубичић, мислите да је Љубичић?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте сигурни да је Љубичић а не Љубишић?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Е сад можете ме три дана то питати, ја мислим да је Љубичић. Мислим да је Љубичић, то могу проверити у својим папирима ако хоћете. Тешко је знати пуно је тога презимена и свега, све се то догађало у кратко време.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Имаћу пар питања везано за долазак аутобуса. Кад су стигли ти аутобуси у односу на хангаре, колико су били удаљени ти аутобуси или конкретно аутобус у коме је био господин Чакалић?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Први аутобус је био пред хангаром где су била улазна врата једно 4-5 метара улазило се кроз кордон знате шта је то јел.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: А Ваш аутобус?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мој аутобус па рекли смо по прилици да је требало 10 до 15 минута за сваки аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је питање колико је Ваш аутобус далеко од уласка у хангар, то Вас пита бранилац?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ови који су били код уласка у хангар они су се одмах помицали, а други су долазили, значи био је исто такав пут као у првом одласку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да су аутобуси сад у низу један иза другог, први је најближи уласку у хангар и тако стоји иако је празан?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он се помицао да може долазити други, трећи, четврти и пети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је било и са Вашим аутобусом?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је питање значи колико је Ваш аутобус далеко од уласка у хангар у ситуацији када Ви излазите и пролазите кроз тај шпалир, кордон људи, ако можете проценити?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ми смо из мог аутобуса, из свих аутобуса кад су излазили заробљеници били су исто удаљени, значи изашао је из аутобуса дошао је до оног капетана који нас је опљачкао и разбио.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: 7 метара или 17 или не може да се сети.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Од 5 до 7 метара рецимо, пазите немојте од мене захтевати да кажем.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Ја Вас питам, не захтевам.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја морам ићи онда да то све скупа измерим да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, не може тако.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Затим, у односу кад излази из аутобуса у односу на аутобус, у односу на оне који су претресали колико их је било, 1, 2 или више?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Рекао сам најмање 9, 10 са једне стране и са друге.
АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Претресање и ударање?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па да претресао, кад смо изашли из аутобуса био је онај капетан рекао сам, после капетана смо улазили у тај кордон људи са једне и са друге стране где је био и градоначелник Вуковара и он је мене прозвао, прозвао је и друге и улазио је и он унутра, то нисам ни хтео рећи јер би било срамота и он је улазио у хангар и он је тукао ногама друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бранилац Вас пита ово, претресао је тај капетан?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, капетан је изцепарио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко претресао у том кордону, да ли је још неко претресао вас?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесу, претресали су они војници који су нас довели на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога? Пре доласка на Овчару или баш ту?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Прије доласка на Овчару и нас који смо изашли после који смо спашени са Овчаре узимали су новце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу у овој ситуацији кад излазите из аутобуса и идете у хангар у тај кордон људи, да ли Вас још неко претреса?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У том кордону не, ту су сви тукли нико није претражио ништа, сви су тукли, разумјете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, него само овај капетан како рекосте?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, он је претресао, а после кад смо изашли из хангара онда су ти војници који су нас довели који су тамо остали они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте објаснили разумем.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не нису ништа узели нису ни имали баш пуно.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Ја сам хтео да направим разлику у интересу мог брањеника између претреса и шпалира, у односу на претресање колико је метара било удаљено место где је био шпалир, где сте наводно ударани?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Овај који је вршио претресање из аутобуса он је стао непосредно уз задњу степеницу аутобуса. Јел вам то јасно?

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Осим тога шпалира где су ударани људи?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Шпалир је био од њега удаљен једно 3-4 метра можда, можда и 5 метара.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Немам више питања хвала.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ово је слободна оцена, пазите није измерено нигдје.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ја бих молио да питате сведока да ли је неко од цивила како он каже могао ући у аутобус када су били још тамо испред касарне? Рекао је само да је ушао Шљиванчанин да ли је видео да ли је неко улазио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо да ли је улазио, да није нико?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У аутобус је ушао мајор Шљиванчанин и рекао сам да је рекао сви они који имају исказнице да су запосленици медицинског центра са сликом да изађу ван, значи мајор Шљиванчанин после тога ја се не сећам да је неко ушао.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Надовезао бих се на питање колеге претходног да ли је сведок у својству сведока у истрази у Жупанијском суду давао исказ а да је узета званична изјава?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, ваш господин тужилац.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: У Вуковару?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У Вуковару?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: У предмету конкретно судија ако дозволите у предмету где је окривљени био Милош Булић?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мене су звали једном у полицију може бити али не сећам се. У Вуковару да сам давао изјаву.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: У Жупанијском суду истражном судији?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Је, па то је било оно што смо рекли да је једино осуђен онај на 25 година то је везано са оним ето то је било то.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли сведок познаје Милана Булића?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је зван увек Булица, то му је надимак.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: То говорите стално о Милошу Булићу, да ли познајете Милана Булића?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли знате, то је сад следеће питање, извињавам се. Када први пут он Милоша Булића види када излази из аутобуса, у ком моменту?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Он је био у непосредној близини са Докмановићем и кад је мене Докмановић прозвао мојом функцијом «о инспекторе па и ти си ту», он је улетео у хангар и почео ме је тући. Ја знам да сам неколико пута падао и да сам се дизао, после тога и Милош Булић отишао код Самарцић Дамјана и учествовао у његовом бојству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте испричали не морате понављати.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Е сад каже био је у цивилу, да ли може, ја бих замолио председнице шта то значи у цивилу, рекли сте био је цивилно лице у цивилу обучен, шта то значи?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да има одјећу као Ви и ја која није никако означена.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли је имао неко обележје на себи, да ли је имао неко специфично обележје на себи?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не би то успео ни видети да је имао.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Мало пре је причао о тој шипки па је показао дужину, ја бих молио да се та шипка мало опише, рекао је промер а није рекао дужину отприлике ако може да се определи?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Рекао сам да је то била округла шипка, показао сам прстима.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: А колике је дужине? Да ли може председник да констатује?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Оцените Ви која би Вама најбоље седла.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Председник нек констатује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше је само да покажете господине Чакалићу, уколико можете да се сетите?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Можда 80 цм, без обавеза на величину коју сам рекао нисам рекао тачну величину ја сам рекао око.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ја се извињавам председнику.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Чуо је то председник.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Каже да је ушао у хангар и видео да леже Самарцић и Кемо, где лежи један а где лежи други у односу на улазна врата?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Један и други су били по прилици близу врата можда 3, 4 метра, можда ето 3, 4 метра можда 5 метара сад је тамо спомен неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По средини?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Кад улазите кроз врата, пазите врата нису у средини, врата су у страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, врата нису на средини хангара?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нису на средини хангара тако да су они били од врата удаљени 4, 5 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По средини врата лево или десно или тако?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Врата су равно па се улазило лево у хангар. Врата су разумете ме овде и ту кроз ова врата се улазило у хангар али се улазило овако знате, овде су све били они који су држали руке, рекао сам то је све на зиду раширених ногу и овде и овде, а ово даље смо сви били.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Колико је људи било у хангару ако може да определи сведок?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нисам никога бројао.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли је био пун, полупразан, делимично?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Око 200, можда неки мање, око 200.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Када је гледао да је Милош Булић наносио повреде овој двојници лица која спомиње сведок, да ли он види непосредно то или између њега и њих има неких лица?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Директно сам видео и јежио сам се.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Колико далеко је био сведок од њега?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Четири метра, можда три, четири. Ово се догађало убојство ту, ја сам био овдје, око четири метра да је било.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли може сведок да определи по којим деловима тела је Милош Булић наносио повреде?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: По читавом делу тела господине.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: А када је рекао да је још неколико лица учествовало у томе да ли су та сва лица у једном истом чину то радила или су касније поново?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Једни су радили, други су радили и трећи су радили, значи није он сам убио њега знате, тукли су и други.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли је сведок пре тога икада утврдио смрт неког лица?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Опростите нисам чуо питање.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли је пре тога сведок икада утврдио смрт неког лица на било који начин?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били кад у ситуацији да проверавате да ли је неко жив или мртав па да констатујете то да је мртав?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да био сам у саобраћајним несрећама, у саобраћајним несрећама сам утврдио пуно пута. Рецимо, једна породица у Вуковару, српска породица, ташнари су они били, ја сам се враћао из Илока са службеног пута и видим страшну саобраћајну несрећу и почео сам комплетну реанимацију међутим, већ је готово било.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Немам више питања судија имам само примедбу на исказ сведока јер је у супротности са исказом који је дао пред Жупанијским судом у спису К. 86/98, о томе ћемо доставити доказе када буде дошло време.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Сведок нам је рекао како је изгледао његов контакт са Божом Латиновићем и шта му је Латиновић рекао, да ли може да нам каже како се завршава тај њихов разговор односно шта Латиновић ради након њиховог разговора јер је сведок остао испред хангара и не знам да ли види Латиновића после тога?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да, ја сам био остао испред хангара он је отишао негде другдје, не знам куда је отишао. То је била прича врло кратко он се изненадио што сам ја тамо и тако даље и каже шта се догодило и ето каже то је тако и куда је отишао не знам.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Може ли сведок бар да определи да ли је ушао у хангар?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, он није ишао у хангар, њега нисам видео у хангару.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Ни у једном тренутку, ни раније значи ни пре тог разговора није био?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Можда само погледао кад је мене видео кад смо ми разговарали можда ме је само погледао и то је било све, ја претпостављам не знам, ја нисам приметио да је он ишао у хангар, он је негдје отишао, куда је отишао не знам.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Када је отишао схватио сам да сведок не зна куда је отишао, а да ли је видео како је сведок отишао, пешице, колима, неким другим превозним средством?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пјешке, вјероватно пјешке. Он је отишао тамо негде иза хангара и не знам ја куда, тамо није могао ићи аутом.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Док је сведок био у хангару док је трајало то премлаћивање људи које је он видео, да ли је можда приметио неког младића који је изразито високо могао да дигне ногу, како да кажем као каратиста да је у главу ударао људе који стоје?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То се вјероватно догодило после од како смо ми отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте видели?

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Да ли је сведок видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели или нисте?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нисам видео.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Описао нам је сведок да су у хангару били млађи младићи који су касније убијени нажалост Вебер, Качић још један младић који су били веома млади, ако сам ја добро схватио.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Баумгертнер, Траљић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Траљић?

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Да ли се сведок можда сећа како су ти младићи били обучени, да ли су можда били рањени, можда су имали гипс на неком делу тела, да ли су били у неким униформама, цивилкама, болничким одећама, значи било шта ако би могао да нам помогне како су изгледали било ко од њих?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То су дјеца била господине, то су дјеца била, какву би они одору могли уопће и носити.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Ја Вас питам ако можете да нам помогнете да објасните како су били обучени, ако се сећате?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, како се могу сетити ко је био од 200 људи како одјевен, ја се тешко сјећам своје сад сам на концу измислио мало прије заправо потврдио како сам био одјевен ко ће се тога сјећати господине. Било је битно спашавати главу спашавати живот разјумете, а ко је како одјевен, ко би на то гледао.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Јел можда приметио да ли су били повређени, рањени на неки начин, значи да ли су имали неке завоје?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Било је рањеника.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Од тих младића значи?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Од тих младића није био ниједан рањени, то су била дјеца.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Хвала немам питања.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мали Качић је убијен само ради тога јер му је отац био заповједник у Хрватској војсци. То је био разлог зашто су њега поново вратили у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек га је вратио назад?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, а не знам ко је тај, то је био већ мрак знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ко од оптужених има питања за сведока? Вујовић?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Само једно питање сведок је споменуо када је ишао са Овчаре уствари кад га је Бакић одвезао значи до «Велепромета», па из «Велепромета» после тога у «Модатекс» и тамо је видео, да ли ме чује сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу мало лакше.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Опростите ја ништа не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јако се лоше чује. Немојте толико близу микрофону.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Сведок је рекао када је отишао са Овчаре на Велепромет да је одвежен онда у Модатекс и да је тамо видео пуно жена, да ли је тамо било неке приче одакле су те жене тамо, да ли је и деце било тамо, међу тим женама?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Било је негде око 150 жена ја мислим, два старца који су лежали на носилкама, а да ли је деце било не знам, не би вам могао рећи да су била деца, не знам.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да ли је можда било приче да су они негде вожени па враћани, или тако нешто слично неке приче да ли је било међу тим женама?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, те жене које смо ми затекли тамо ми смо спавали на неким столовима у «Модатексу» су биле одвежене негде ја мислим да су биле одвежене према Митровици тако да оно мало убијете око на једно видите нема више никога, оне су одвежене да ли су у Митровицу не знам не тврдим то, али углавном негде су одвежене.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Оне су рекле да се возе за Митровицу ако сам разумео, јел тако и онда су изашле ван и отишле са аутобусима?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нисам ја тако рекао господине. Ја сам рекао да претпостављам да су те жене одвежене у Сремску Митровицу јер и моја жена је била одвежена исто у Сремску Митровицу али не са тим женама, не са тим него из болнице је била одвежена на исто у Сремску Митровицу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Једно питање, да ли је можда било, сад не знам да ли је директно, да ли је било приче да су неки аутобуси ишли за Хрватску па да су враћени назад међу тим женама, да ли је кружила прича каква?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нама је у Сремској Митровици кад смо били на тргу испљувани од капетана, мајора и пуковника речено ето ми би вас све вратили назад али вас ваш Туђман неће.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Значи то је било је ли и у «Модатексу» тих прича било док сте били тамо, да ли је таквих прича кружило међу тим женама као што сте сад испричали?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не ја сам само рекао ово што је било у Митровици.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Добро хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље. Станко Вујановић?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Јел може сведок да потврди каква је била тачно евакуација болнице и да ли је тај дан завршена?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Евакуација болнице почела је тај дан а ја сам вам рекао да смо ми негде око 8 сати изведени из болнице и никада се нисмо вратили више.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Не чујем господине председниче, слабо чујем.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Одговорио сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било тај дан, то је тај дан и никад се више у болницу није вратио?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: И нисам се у болницу никада вратио више.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Значи цела болница је евакуисана?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То ја нисам рекао ја сам само рекао за нас око 200 колико нас је било а ови други да ли су евакуирани још који су остали не знам.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли сведок зна нешто о предаји митничког батаљона кад је то било?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мислим да је било 16-ог или 17-ог.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Може ли још једно питање? Кад су тачно борбе престале, активне борбе?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам у то време био у Сремској Митровици већ.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Какво је време било кад сте били на Овчари?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Оно кад смо дошли прекрасно, јесенско сунце милина је била, лепо сунчано време док није почео мрачак, јел?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли је било некаквих циркулација са аутомобилима, одлажења са аутомобила, довожења и тако?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Кретали су се аутомобили који су нас, аутобуси који су нас довели, они су се кретали и окретали и након су отишли јел. Од следећих возила које је дошло то сам рекао то је било оно возило које је довезло оних 10-ак мацана, ако знате нешто реците нам о њима, и ја вјерујем да је пуковник и потпуковници да су и они довезени са неким возилом а ја та возила нисам видио осим ових 5 и оно возило којим су довезени они мацани и возило са којим смо нас седморо одвежени са Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било путничких аутомобила у близини ту негде?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То путничких аутомобила између Јакуповца и Овчаре је била пуна једна страна, рецимо 2 км је била дугачка колона возила који су били помакнути у десну страну, то су приватни аутомобили. То су људи који су са својим возилима негде хтели отићи ето да спасију главу и те аутомобиле су оставили. Сви су остали тамо а до кад су остали...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То док сте Ви испред хангара, чекате шта ће се десити, па на крају сте отишли тим комбијем рекли сте нам и које време сте ту провели,

па претпостављам да видите простор испред хангара и то је ово што Вас пита оптужени Вујановић, је ли било каквог долажења аутомобила путничких, ових оних који долазе, одлазе, да ли сте тако нешто запазили?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То ми је било постављено и прије питање и нисам на то питање одговорио зато јер не знам.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Значи не може да ми одговори да ли је било, нисам завршио. Имате ли неког сазнања да ли се могло са аутомобилом од хангара према Грабову где се сад како сте споменули налази спомен обележје?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Што се тиче цесте, могло се, да и тих климатских увјета, могло се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је пут био тамо?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Исто као и сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Асфалтни или макадамски?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Није био асфалтни пут, ја сам тај пут прошао бар сто пута. Ишао сам тамо иза Грабова на рибњак, ловити рибе. Познајем тај пут као своје двориште, да тако кажем. Могло се проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то макадамски или пољски, онај земљани?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мислим да је до Овчаре ја мислим да је асфалт, а кад се иде са цестом Вуковар – Београд, кад се иде са цестом Вуковар – Негославци онда има тог макадама, разумете ме, два супротна смера су доласка.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Можете ли да објасните пут од хангара па до спомен обележја тачно релацију јел се иде од хангара лево, десно, напред, назад, где до спомен обележја па до хангара?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да вам кажем тачну релацију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, господине Чакалићу претходно бих Вас ја нешто питао ради неког разјашњења, ја претпостављам да Ви знате где је извршена ексхумација односно откопавање на Грабову, да ли је ту и направљен, да ли је и ту подигнуто спомен обележје?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мало даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало даље?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Пазите, господин Сноуклајд не знам да ли знате ко је то, то вам је један од најбољих светских патолога из Америке кад је он чуо да смо ми враћени са Овчаре он је хтео да са нама разговара. У његовом друштву је била госпођа Кингкартнер, она је чланица Међународног судскога вјећа иначе Канађанка. Они су мене тражили да им дам и број наочара и све су ме испитивали и она се исто интересирала за многе ствари и што се тиче положаја ако се сјећате онога старог господина који је метром, можда сте видели на телевизији, мјерио оно стално, нисте видели никада, то је био господин тај светски патолог. Он је по мојим упутствима, он је дошао код мене и питао ме је исто то што ме и сад Ви испитујете, да ли могу рећи тачно обележје на којем су они, ми смо већ отишли кад су они почели убијати тамо, убијање је почело навече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле сад Ви знате неспорно где је спомен обележје, где је хангар, па Вас питам да ли знате где је вршена ексхумација лешева, да ли знате то?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Нисам био на мјесту, али ту у једној шумици поред тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад Вас пита оптужени Вујановић какав је пут до тамо, колико је то далеко рецимо од хангара до тог места до те шумице, какав је пут, уколико се сећате наравно?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Идете, јел Ви познајете господине тај пут?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Не.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не познајете га?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте расправљати на овај начин.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Морам питати да му објасним по којим мјестима, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је то мени.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да му могу прецизно објаснити. Кад кренете са Јакуповца, јел тако, долазите на Овчару па са Овчаре идете према трећем мјесту, рекао сам малопре, и онда имате једну шумицу и лево имате макадам пут до спомен гробља и до те шуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је овај пут од Овчаре, од хангара до те шумице?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Сада какав је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то Ваше сећање одлазили сте на пецање и тако даље?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: То је био макадам.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Значи био је макадам и пре, значи кад се вршило наводно то стрељање, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је рекао сведок.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Па како знате јел сте ишли тим путем некада пре тога?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Рекао сам Вам да сам ишао у риболов, јел сте Ви ишли кад у риболов на Грабово?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Нисам.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Штета нисте пецали.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли Вам је познато име и презиме Борче Каранфилов, Македонац?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Каранфилов?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Познавао сам пуно сластичара Македонаца и Шиптара у Вуковару али Борче Каранфилова...

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Говорим о оном делу кад спомињете да Вам се неко представља као Косовац, па можда да Вас подсетим, а Туманов?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не знам.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали оптужени? Немају питања? Господине Булићу, да ли Ви имате што да питате, да коментаришете итд.?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Добар дан. Ја бих хтео да питам сведока и да му кажем да постоји Булић Милош, ја сам Булић Милан.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не разумем, опростите. Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чакалићу опт. Булић Милан каже «ја сам Булић Милан, а постоји Булић Милош». Кажите господине Булићу?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам увек говорио о Булић Милошу и свагдје је написано, да ли сте Ви Милош?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам господине Чакалићу Булић Милан.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Добро, онда сте Милан. Ја не кажем да Ви нисте Милан, ја не кажем да Ви нисте Милан а јел знате како су Вас звали, који сте надимак имали у Вуковару?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Мене су прије рата сви звали «Месар» или Миле, моји рођаци.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Господине Булићу јел сте Ви мене познали прије него сада?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја Вас јесам познавао.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам долазио у инспекцију у кухињу Вуковарске болнице, јел тако, јел се тога сјећате?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Господине председавајући ја се извињавам ако можемо да се суочимо него овако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно ако имате које питање, ако имате што да питате?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја сам га питао, ја сам Милан а он познаје Булић Милоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сведок одговара на то питање, па каже то што каже.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ви имате документе имате све значи ја тај нисам о којем прича.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја немам Ваше документе али ја сам Вас звао тако као што су Вас звали и на Овчари и другде. Милош Булић, «Булица» су га звали. Јел се Ви мене сјећате са Овчаре?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја Вас, јесам видео сам Вас, а да ли сте Ви видели мене?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Да. Јел се Ви сећате да сте ме са оном металном палицом тукли и разбили ми ове трнске наставке, три четири пута.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Господине председавајући питајте молим Вас сведока да ли се добро сећа у чему сам ја био и како сам био обучен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок нам је то већ рекао оно што је рекао.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Врло је битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо га поново питати, рекао је да сте били у цивилу.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја не бих знао рећи ни да ли сте имали капу на глави а камоли како сте били одевени. То није битно питање. За вас је то битно, за мене није битно, мени је битно оно што се догодило тамо.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дођите господине Булићу овамо, господине Чакалићу ја бих Вас молио да устанете сад у овој ситуацији неће то дуго трајати, стаћете, станите тако да тај микрофон буде између Вас да можете да, морамо овако, ево сад господине Чакалићу овако из близа погледајте господина Булића?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јел сам то ја Булић Милош?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јел сте Ви Булић Милош?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Па шта сте Ви?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Булић Милан.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Милан или Милош то је слично име.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Велики је то лапсус господине, нећемо о томе сад. Ја јесам био на Овчари, ја то не поричем, ја сам био изразито, изразит да тако кажем од свих осталих пошто сам био обучен у маскирну униформу са качкетом

кокардом и оволики крст имао, а Ви кажете да сам био у цивилу, значи да то ја нисам тај.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Кад сам одговарао на питање када ме је господин судица питао како је био ко одјевен, ја сам рекао да ми ни на крај памети није било да размишљам о томе ко је био како одјевен него ко је какво дело учинио.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ви кажете да сам ја Вас ударио, како можете казати да не знате како сам био обучен?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: И то три пута, Ви сте дошли од трага.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: То је све неистина што Ви причате, али отом потом.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ви сте решили са «Бојлером Великим» па сте решили са Кемом.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја ниједан једини разлог колико једна длака вреди нисам имао разлог да би неког дирао поготово не тог човека којег сам знао чисто онако. Ја сам био тамо по неком задатку да претресам. Ја сам то обавио и радио и отишао сам својој кући. Ја Вам кажем шта је било, Ви кажете да сте радили у болници, нисте радили у болници ја сам 18 и по година радио у болници Ви нисте тад радили у болници, Ваша госпођа је радила која је изузетно.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, моја жена није никада радила.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Није Ваша жена?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, никада није моја жена радила.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Није Ваша жена радила?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја се извињавам онда и суду и Вама ја Вас као Емила Чакалића не познајем онда. Ја знам Емила Чакалића који је радио у инспекцији.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам био од 58. до 68. године шеф Медицинског лабораторија кабинета за трансфузију крви у Вуковарској болници, онда сам прешао у Општину Вуковар и исто сам био санитарни инспектор, а као санитарни инспектор сам дошао један пут и код вас у кухињу и ми два смо разговарали, Ви сте таман порцијали месо, тачно се сећам.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Вероватно, ја јесам радио у болници, ја то и не кажем, ја сам 18 и по година радио ја то не поричем. 1991. године сам морао побећи са посла ради тога што су ми већ претили после Борова Села, онда сам се нашао у Борову Селу а реците ми да ли познате Дамјановић Саву, радио је у болници на неуропсихијатрији?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Дамјановић Саво?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесте, техничар је био.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не сећам се, које године?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: 1991. године у седмом месецу је нестао отишао је у 5 сати.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја нисам више радио у болници.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја се извињавам могу ли само још имам неких да му овако у суочавању кажем, ја човека не знам ако је он господин Чакалић, ја знам онога Чакалића Емила којем му је жена радила у болници, ја стварно не познајем човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово човек кога Ви знате?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Именом и презименом човека Емила Чакалића којем му је жена радила у болници, ја не знам онда Вас, а радили сте у општини значи све се поклапа а ја Вас не познајем, жена Вам није радила у болници.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, жена ми никада није радила у болници, а ако сам сте ме преко ње хтели упознати онда збиља не може тако, јел тамо није радила.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не знам онда стварно, а што сте споменули један од адвоката Вас је питао у вези покојног Томе, Ви кажете да сте први пут чули Јаковљевића, врло је битно, није умро, јер био је лежао на интерноме холу, лежао је без ноге и пребачен је Ви то добро знате зашто су пребицивани и зашто су враћани из Борова Боровчане у Вуковар а из Вуковара у Борово. У Борово комерц убијен је он и његова жена Врачарић од Боже Лукића жена која је Хрватица и тако даље, и тако даље, то су чињнице из болнице које су се дешавале, извињивам се само ја ћу Вас пустити, др. Босанац је само на папиру била само формално а Ви сте били у сенци адути, Ви и још по неки, то је сто посто.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Где, у болници?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: И у граду и у болници, уопште није постојао затвор где сте човеку вадили рањеноме, ко је био рањен и после сте му вадили крв, 450мл рањеном човеку су извадили крв. Не, то су подаци, то ће се видети.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја то направио?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не кажем Ви, Ви сте у општини радили и кажете да не знате ово оно и тако неке ствари, али су то долази, то су чињенице, људи су живи у Вуковару су па ћемо видети.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јел треба позвати сведоке те који су то доживели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо чули смо вас.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Ја ниједног разлога нисам имао ни да пипнем Вас ни «Бојлера», ни било кога, сигурно је тако, ево могу да посведоче сви Вуковарчани и сви моји саборци да сам ја био у шареној униформи са оволиким крстом.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам се Ваше униформе одрекао, ја сам рекао господин судач, да се ја не сећам ко је био како одјеვენ. Мени није било битно да гледам ко је како одјеვენ, било је битно спасити главу, схваћате ли. Да ли сте били овако или онако уопће то је споредна ствар, а видим да многи одвјетници овдје инсистирају на томе да ко је био како одјеვენ. Па људи, ни на крај памети ми није падало на памет да ја гледам ко је како одјеვენ, схваћате ли.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: То што сте рекли за господина Докмановића, господин Докмановић уопште није био тамо ниједног секунда нити се појавио тамо.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Јесте, доказано је.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Доказано је снимке, све снимке постоје.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Јесте ли га Ви видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булићу реците нам ово само, да ли Ви познајете овог човека по лику из Вуковара?

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ваше је право да кажете.

ОПТ. БУЛИЋ МИЛАН: Не, заиста ја знам Емила Чакалића који је радио у Општини којем је жена радила медицинска сестра била Адела, а Вас не знам, јел има још један Емил Чакалић? Ја Вас не познам.

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Не, то је врло ретко презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите господине Чакалићу. Ми бисмо на овај начин завршили Ваше саслушање, ево сад, пуномоћник оштећених Наташа Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Само питање, да ли је сведок у шпалиру на Овчари видео Мугошу Горана званог «Куштро»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви питате конкретно ми смо прочитали сведоку сва имена и презимена и сведок нам је рекао што нам је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, сад питамо ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, то смо сведока питали на тражење тужиоца прочитали смо списак свих оптужених сведок нам је рекао оно што нам је рекао, сад можемо само да понављамо. Добро, кажите браниоче?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Извињавам се што узимам други пут реч, само једно кратко питање које сматрам да је врло значајно, коју диоптрију господин Чакалић има и онда значи у то време с обзиром да је рекао да му је капетан згазио наочаре и како се његов вид понаша у условима и какво је осветљење уствари било у томе хангару, та два питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево одговорите на ова два питања браниоца?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Мислим да је било 2,5 са 3 значи.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Плус или минус?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 2,5 диоптрија једног и другог ока, то су биле сензибилне наочаре које су промениле своју боју и кад сам ушао у хангар нисам више тако добро видео, без обзира нисам више тако добро видео, али сам могао свакога препознати пазите ко је био поред мене могао сам сваког препознати и то добро препознати.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Извињавам се председниче да ли се у међувремену променила диоптрија данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте нам рекли то је било у то време?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: У то време, ово је сад друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, нећемо сад о томе? Немојте тако браниоче. Нисте разумели браниоче. Сад поново се враћамо на постављено питање.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Па онда ако може прецизно да каже која му је диоптрија данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите која Вам је диоптрија данас?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: 4, 4,5.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја мислим да није разјашњено ово суочење Булић, Чакалић, јер он каже, али да он каже да ли је видео тог другог, каже њега не познаје, да ли је видео тог другог како он изгледа? Тај други Чакалић чија жена ради, Адела, у болници?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ја сам једини Чакалић у Вуковару био да знате.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Али постоји још један Булић Милош у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче молим Вас нисте добили реч. Имате ли још нешто да нам кажете господине Чакалићу?

СВЕДОК ЕМИЛ ЧАКАЛИЋ: Ако хоћете нешто да ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да смо на овај начин исцрпили сва питања вама. Суд Вам се захваљује што сте дошли да сведочите. Хвала лепо можете ићи,

можете остати у судници уколико желите да пратите даљи ток претреса. Сад је 10 до 2, радимо до 3 сата ћемо радити.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ако дозволите пошто ће остати бранилац Заклан због неких приватних обавеза ја бих напустио данашњи главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Бергхофер Драгутин. Рекао сам Хајдар.

АДВ. ДУШАН МАШИЋ: Господине председниче већа, пошто смо се колега Бељански и ја договорили и у међувремену разговарали са окривљеним Шошићем ја ћу напустити суђење и наставиће Бељански да ради без мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви дакле, за сада нећете преузети одбрану окр. Шошића, за сада.

Добар дан господине Бергхоферу. Ваше име је:

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Драгутин Бергхофер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Балтазар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте пензионер?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Моментално у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Кишпетићева бр. 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени и где?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 29.10.1940. у Осијеку.

Сведок оштећени Драгутин Бергхофер са подацима као са записника од 26.04.2004. године упозорен и опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте да казујете истину, за давање лажног исказа се кривично одговара, нисте у обавези да одговарате на она питања чијим одговорима би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или можда кривичном гоњењу, дакле, на та питања нисте у обавези одговорити али ништа не смете прећутати односно све што знате о овим догађајима што ћемо Вас питати дужни сте да нам кажете је ли по Вашем сећању тачно и истинито. Сада ћете прочитати текст заклетве за сведока, налази се ту испред Вас на пулту, читајте то молим Вас наглас.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питам говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Бергхофер, Ви знате шта нас занима, занимају нас дешавања у Вуковарској болници, на Овчари у новембру

1991. године. Да видимо прво са Вама кад сте Ви изведени из болнице ако сте били у болници?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у болници?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то дан по Вашем сећању?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Од 17. до 19. сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници, од 17. до 19.?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Већ је 20. ајде да узмемо да је 20., две ноћи сам преспавао тамо али нисам био рањен већ сам 17. навече сам дошао око 11 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци да ли ви узимате паузу? Добро, дакле?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 20. већ више нисам јер су нас ујутру са аутобусима возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо неке различите информације везано за тај датум, знате, неки нам кажу 19. други говоре да је 20. у питању, па због тога бисмо покушали да са Вама уколико можете некако?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 19. по подне, негде око 16 сати, су дошли резервисти чак је један вратар портир, ја мислим да је Милан мислим знам га, тешко је знате шта сад погодити сва презимена, ја немам ништа записано, ја то све причам из главе, резервисти су стигли 19. предвече ајде у 16 сати отприлике у болницу. Ја сам целу ноћ провео са неким медицинским сестрама, с неким докторима и ујутру сад је већ 20-ти, малтене пола Вуковара се сјатило у ту болницу тако да су они целу ноћ одвозили камионима вамо тамо, стално се то чуло а ја сам напустио ујутру када је, сад већ могу казати ко је био тај официр, у оно време нисам ја знао, јер ја сам после Митровице на телевизији видео да је то мајор Шљиванчанин, ја га онда нисам препознао. Рекао је овако «докторе шта се чека, ратно је стање, лакше рањени и цивили на леву страну», то је код нас Вуковарчана на шапудлу, заборавио сам вам казати да сам ја у Вуковару од 1946. године, а особље болничко као на другу страну. Ми смо се тамо поредали, један онако старији резервиста, отприлике једно 40 година, онако је био у шпалиру смо како смо стојали све нас је прегледавао да не би имали које наоружање, неки ножић или нешто тако. Отишли смо у аутобусе, зрењанински аутобуси су били, шест их је било и мислим негде тако око 8 сати смо стигли у касарну. И били смо узмимо до 1,15 или 13,15, али шта хоћу казати све су нас покупили, код мене у аутобусу је био Личина професор математике, Хидек сајџија и од сестре Бибе муж Колесар. Они су, неки резервиста их је извео али као на слободно, као слободни су људи, а негдје тамо узмемо око 11 сати они су кад смо ми са аутобусима стојали, чували су нас млади војници који су били још у руху војске, нико није смео улазити и тако је било под неку заповјед. Иако су неки били извучени, па како смо у колони стајали, видело се лепо како они њих изводе, ево моје ријечи што сам ја помислио «благо њима неко их је спасио», али шта, улазе у војни аутобус и видим овај га удара кундаком, шута га ногом у стражњицу и удара га, да би пола сата касније отприлике 20, пола сата, у највећем вриску, кад индијанци ухвате белог човека, то је било ужас, поразбијали су противпожарне апарате, узимали су оне од крампа држаљице од лопате, мотике, сели у «Југо» њих петорица у највећем вриску отишли су за тим војним аутобусом за мене у оно време, оног момента у непознатом правцу, да би

ми 3 сата касније кренули исто, не знамо куд ћемо, на Овчару. Одмах да вам кажем, ти дечки су били унакажени, натечени, ја сам тим родитељима увек, ја морам бити, јер су ми неки суседи а познајем их је ли и млађи су били, по три, четири пута је падао у несвест ми смо га дизали. То је сада тог момента дошли смо тамо на Овчару. Са десне стране је био мој сусјед комшија Мугоша Горан, звани «Куштро», неки су излазили на ова врата аутобуса, ја сам на ова. А у болници ми је дан прије једна медицинска сестра или је она спремачица, ја то не знам, не знам јој ни презиме, дала ми је 2 шаке оних југословенских новаца, динара. Он мени ни реч није рекао нити ме је ударио нити ишта, нити ја њему. Одмах ми их је извадио, око њега је била па могу вам рећи једно ваљда 40-ак тих актен ташни, или како се каже кофера или одјела, особних карата, легитимација, свега, да би ја њега напустио и отишао у хангар. Али шта се десило, десило се док сам ја био у аутобусу још док оно знате како први аутобус, други, ја сам чини ми се у четвртном био аутобусу, у аутобусу је био неки Дамјан Самарцић обукао је бијели мантил, као он је био на испомоћ у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем аутобусу?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да. Носио је воду у болници, вамо, тамо, жена му је радила и можда човек је помислио спасиће га тај бели мантил, да би Милош Булић с којим сам ја играо ногомет и који зна ко је «Бели», мислим, рекао је скидај тај мантил да му мајку оно већ у оригиналу и кад су га саставили пред улазом у хангар одмах су га и убили, њега, његовог синовца Гашпара и сад ко је био трећи ја не знам. Али верујте ми тај више се није померио ни након 2 ипо сата отприлике који сам ја изашао ван из хангара. А кад сам, сад се враћам на Мугошу, узео ми је новце без иједне ријечи, дошао сам на улаз, онда један из Негославаца виче, јел сам ја био њихов мајстор тамо у Негославцима, тапетар сам, декоратер, каже «јел га знаш» док сам се ја окренуо према њему, а један од Зорићевић синова ударио ме је са штаком, оном кад сте инвалид па носите знате, ту одмах ми је разбио главу, један ме је ударио ниско доле, други ме је нокаутирао али ја сам у оно време, знате 50 година човек и мало спорташ неки имао 105 кг, није ме баш тако лако било срушити и отрчао сам у хангар. Да наставим даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У хангару, знате како је, већ их је било, ја сматрам да нас је укупно било 250. Поред мене је била Тушкан Драгица, једна жена је била као Вама иза леђа тамо, после сам дознао од ваших дечки да је то Маркобашићка јер нисам ја њу познавао, затим је ушао Чакалић. Чакалићу је Докмановић рекао «о господине инспекторе и Ви сте овде» тако да су и њега поново саставили тамо, да би Докмановић...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ти резервисти тамо, разумете ме, ако треба ја ћу казати да сам ја препознао, комшија ми је био, Зорић и његова два сина размакнута до 150 метара, био је Славко Докмановић, њега знам јер сам био приватник знам да је био председник општине, неки Кемо наводно је био тренер Јакуповца тамо, те пустаре, али немојте ме држати за сигурно. Али је Кемо, јер је унутра тражио «где је Француз», то је неки дечко био од својих 19 година, млео га је тамо пред нама. Мали је вриштао, да би Славко Докмановић секунду прије тога са маказицама ударио једног дечка. Један Ваш господин

питао је мене у Загребу како није пао, па нисам се сетио, тај дечко је био својих 170 висок 175, а маказице кад идете ударати лопту, ако нешто можете и пасти, али он је био у гужви и Даду Ђукића је ударио из волеја тако да је овај чучао јер је био рањен у ноге, тако да је главом ударио у бетонску ограду, мислим у хали тој. Затим је ушао Главашевић Сениша и на њега су истога како рекох, али остао је на ногама. Кад смо мислили да ће бити мало томе крај батињања, али добили су и други нормално, стално су обилазили око нас, имали су наоружање, имали су те ћуле, како ког су стигли они су га ошарафили да не кажем ударили, да би један ушао унутра резервиста, а не онај из болнице што нас је прегледавао тога ја више нисам видео, имао је фићукаљку ногометну, јел оно па фићка, и мислили смо крај је. Међутим, ова седморица отприлике излазе, улазе други и опет батине и батине и батине, да би се појавио од др. Иванковића Горан Иванковић и ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син др. Иванковића?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте син. С којима смо ми били јако добри, барем ја нпр. он је мене извукао а напомињем вам да је онај који је имао визит карту а радник је болнице, тај није улазио у аутобусе колико сам ја то онда чуо, а тај Гуњчевић је био шеф рачуноводства, није имао визит карту тако да је и он с нама завршио на Овчари. Са Овчаре је изашао, ја сам као Бергхофер, Жарко Којић, онда је имао 18 година, Карловић Вилим, који није био у унутар у хангару јел, али је остао вани с једним младим војником, Чакалић, Гуњчевић и неки Дудаш, мислим да нисам никог заборавио. Имате питање или да наставимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било сати кад сте дошли на Овчару?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У Хагу су ме питали верујте да ми је мозак стао, онда после сам премотао филм. Тачно је било 13,30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли на Овчару?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, каква је ситуација, шта тамо затичете, излазите из аутобуса и шта видите, шта затичете, каква је ситуација, има ли народа, има ли аутомобила, има ли војске?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Господин судач, има резервиста, али све што сам видео то сам видео, док сам био још у аутобусу, туку, ударају, овај узима, цепари, то је све што сам могао запамтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неким Вашим проценама колико је тих људи тамо?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, једно 20-ак их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Издвојио Вас је кажете син др. Иванковића, извео Вас је напоље?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: То је већ након 2 сата, после тога целог масакра. То је узмите да нас је, кад нас је возио са Овчаре, у сусрет нам долази један мали исто «Поло» неки камиончић шта је ваљда, већ је имао светла упаљена, значи узмите да је то већ и јесен да је то било отприлике 4,20, 16,20 отприлике, јел сећам се да су већ светла била упаљена. Тамо је набројао сам Зорић, његова два сина, после нисам видео ни Славка Докмановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви дуго у хангару провели док Вас није извео напоље Иванковић?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Господин судач узмите овако једно цирка 2, 2 и по сата укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У хангару. То је већ и са одласком узмите и то. Нисмо гледали, знате шта...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда да Вас питам овако колико сте рецимо напољу испред хангара док нисте отишли?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Једно 15-ак минута смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15-ак минута, и каква је ситуација, колико има људи, има ли људи напољу, има ли аутомобила, има ли војске?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, војске више није било мислим као младе војске. Било је ту неки резервиста. Али знате шта је, већ је ту, иде крв, ту вам је страх, ту вам колена клецају, ту вам сузе иду, јер нисте навикли на тако нешто и да изгубиш главу ниси ни заслужио да изгубиш, једноставно неки су подивљали. Међутим, не могу сад казати да је било камиона или аутомобила, ја их нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су тукли Чакалића?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да кад је ушао. Ја нисам видео јер ја сам прије њега, ја га нисам видео како је он пролазио из аутобуса, али кад је дошао у хангар онда колико се ја сећам рекао је Докмановић Славко «о господине инспекторе и Ви сте овде» и онда су га тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, јел то знате?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па исто тамо ваљда, пазите тешко је сад казати, знате шта је сад проблем, проблем је кад се ви обучете у униформу и да сте ми рођени брат у први мах вас не могу препознати, било их је кажем Вам било је цирка око 20 колико ја знам, мислим да га је, али не мислим да га је унутра, мислим да га је Булић саставио вани, али углавном ударали су га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И рукама и ногама и палицом неком и тако, па као и мене исто, све је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете за «Булицу», знате ли ко је «Булица» именом и презименом?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како не бих знао, па он зна мене добро, он зна ко је «Бели». Пазите, ја сам заборавио казати, док смо били у аутобусу он је прво викао Вилхему Руци, то је наш један добар некадашњи ногометаш, био један од врхунских у Вуковару, «шта је Руца нема више фудбала», да би мени после казао «шта је Бели нема фудбала на бари», а бара, он већ зна где је то, то су спортски центар, сада је рекреативни центар, играли смо, он је играо за Кордунаше а ја сам вам нешто мало глумио неког тренера за подузеће «Стјепан Зупанц» па смо играли синдикални ногомет. Углавном знамо се, али нисмо никад попили нпр. пиће јер он је млађи доста, и само смо се састајали кад је био неки ногомет и тако или три корнера пенал, он је играо за Кордунаше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате његово име и презиме, шта је ради и тако даље?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Булић Милош, месар је био, али звани «Булица», јер ја сам већ имао, исто се појавио један грађевински инжењер у Вуковару Булић Милош који је живео у Борову а у «Грађевинару» вуковарском радио па је пребео човек у Сремску Митровицу па сам већ био у Вуковарском суду да гледам слике и тај дотични није био тај који је био Милош Булић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте то гледали у Вуковару у Општинском суду?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Исто име и презиме Булић Милош, разумете ме, има два, један је грађевински био инжењер, нормално је уплашен јер као програшен је ратним злочинцем у Вуковару и онда сам ја морао доћи видети слике и тај дотични грађевински инжењер није био овај Милош Булић који је играо ногомет и који је месар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас ја добро схватио помињете неког Кема, име неког тренера фудбалског клуба са Јакуповца или тако нешто?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Кемо радио?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Кемо, одједаред се појавио Кемо унутра, једна група је изашла кад је овај свирао у фићукаљку а други су ушли. Ушао је један унутра и каже «где је Француз» и мали је рекао «ја сам Француз», «оди Кемо ће теби», иначе нисам га ја познавао, он да није рекао «Кемо ће теби показати да ти мајку, овамо», не би ни знао да је данас Кемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како сте отишли са Овчаре, ко вас је одвезао?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Одвезао нас је Горан Иванковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш је он возио?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Другог не познам, он је напред седео, седео је напред Чакалић и ваљда њих двојица, ја сам био одстрага, у гепеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, какав је то аутомобил, камион?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: То је један мали поло разумете ме како би вам казао транспортни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Транспортни поло?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па имате ви ту по Београду исто сам их видио има малу, није камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сандук за терет или?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да али има гепек од страга како би вам казао, није то камион био, то је један мали за ево тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви сте ту, само напред је тај који вози?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам био одстраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напред је који вози?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Напред је седео Чакалић и Горан Иванковић и чини ми се неки још био ко је даље возио Горан или али ја то не знам, већ кад смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каве боје је то возило било, да ли се евентуално сећате?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Бјеле боје, па то је сада најновије са тим возите и по дућанима да не би с камионом улазили и то, мали онај поло како бих казао, мали фургон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава са вама, одвезли су вас на «Велепромет»?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Дошли смо на врата од «Велепромета» и вероватно по Чакалићевом како је рекао није било мјеста и одвежени смо у «Модатекс», то вам је на Петровачкој цести, Петровци, Вуковар, то је неки Швабо имао трикотажу за плетење веста и тако, једна мала творница нешто као вуковарски «Вутекс», само мања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да сте дошли у болницу 17. ако сам добро схватио, јесте ли Ви били припадник каквих јединица, оружаних?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 204. вуковарске или чега другог?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 204.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали униформу, наоружање?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, то је било прескупо за нас, нисмо имали униформу, нити смо имали наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично, то питам?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Имао сам при крају да вам будем поштен, при крају једно 20-ак дана смо дошли до аутомата, али радио сам више у логистици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били рањени, болесни или што да сте били у болници тада, зашто сте онда откуд у болници?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Сада ћу Вам ја рећи господин судач. Ми смо положај напустили 17-ог и кренули смо у пробој, а пошто сам ја одрастао некада код Општине Вуковар и код болнице, знао сам пут па сам их водио кроз то гробље које је, цирка већ 40 година се на њему не сахрањује, па кроз гробље, па код стадиона «Слоге» кроз зид, отвор, па преко терена изашли смо на другу страну. А било нас је прилике једно 300. А знате како то изгледа да сам водио равно кроз Бориса Кидрича равно на Адицу од Творца то био био топот то био се чуло, иако смо се открили јер цирка 200 метара зрачног код нас је жељезни мост, тамо су већ били ваљда резервисти ЈНА, ноћ је то, то је пола 12 у ноћи и већ су нас осетили и гранатирани су нас и ја сам се вратио али већ смо се ту почели распадати, који пробој то су само приче за пробој то је била бежанија. Немате ни вођу, немате компас, страх, зло је ухватило нас. Вратио сам се по Ћукуши Жељка и Почулика Тонета који је до јучер био директор «Чазматранса» у Вуковару и док сам њих покупио, овај је био један рањен, и док сам њима помогао још је колона остала и док сам дошао до првога овај је већ отишао и нисам се уопће у ону прву колону ухватио. Ту сам се вртео пред Ћумом, требали смо кренути преко Вуке. Један мој сусјед стао је на паштету одмах је пету одвалио. А кад сам требао заглибити у воду пала је граната и двојица су погинули, да би овај један који је био задњи није оштећен, нормално је отишао ја сам се уплашио и остао сам у подруму у гаражи од нашег сајције Терека да би овај који је био задњи, то није ни важно, прогласио у Загребу «Бели» је мртав, распао се, граната га ударила у води само ноге су се виделе, да би те вечери полако отишли назад. Био је Мандић у тој мојој групи кад смо се враћали. Добро ја сад ту више немам никакву улогу, прије тога сам био на челу колоне јер сам знао, сад кад се то све распало ја се враћам, ја мислим да је ту сад и доктор сада Алексијевић, он је за пете радио у болници, знам да је Црногорац, његова жена, Њофра Јанковић, гипсар Мандић и његова жена и сад можда је још неко био али је то ноћ, вратио сам се 17. то је већ сада отприлике 12 сати у ноћи. Сад већ долази 18. јел знате како то сад изгледа немате где сести, гладни сте, уморни, покисли, ту ноћ је падала киша, гурио се један Киндербет сад је већ 18., немате хране и ја сам онда дознао, не дознао ја сам знао код председника општине Билога има готове хране, оне америчке једнодневне оброци или како, паковани знате, тако да сам са неким дечкима, ноћ је, немате све је то овако високо, цигле, дрвећа нити идете цестом а нити можете ићи тротоаром тако да су ти дечки задњи дан се барем најели. Али нико мене не спомиње у Вуковару, за Белога, док сам ја дошао из Митровице они су већ покупили чинове и све ту

већ, али нема то везе то не спада овдје. Углавном сад сам 18. преспавао у неком киндербеду да би видео навече др. Иванковића, каже «шта ти радиш овде» па реко «ето као и сви други» и каже «оди ту код мене у собу» и провео сам ноћ, сад је то већ 19. И негде око 16,30 су дошли ти резервисти, сећам се да је вратар из болнице знао сам ја и презиме његово из виђења сам га знао, видим испитује Дувњак Станка, а не знам шта га пита Дувњак је само раширио руке и каже «шта сам ја могао». То је било све што сам могао видети и нормално да сам се повукао у собу са тим дотичним доктором па његовом женом, па њихове сестре био је и Перкан, Перковић, чини ми се нисам га споменуо и он је био на Овчари с њим сам исто поседео, да би ујутру 20-ог, сад већ могу казати да је то мајор Шљиванчанин у то доба нисам знао ко је, каже «докторе шта се чека» и већ сам вам рекао лакше рањени на леву страну то је за нас Вуковарчане у шапудлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом саслушања код истражног судије у Загребу пролетос у априлу месецу, Ви сте нешто говорили о томе да је Весна Босанац причала да постоје неки договори да се иде организовано конвојем из вуковарске болнице па да се из тога склонили тамо у болницу?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, вртили смо се тих два дана тамо, онда је она рекла, било је дечки који су имали униформу, ја сам исто имао аутомат, ја сам га, каже овако «оставите, скините се, наоружање оставите и пресвучите се и ја нисам имао униформу а мислим да ни октобар није био мој не знам од кога сам га ја покупио и оставио сам га у болници поред бараке испод једног аута, што се мене тиче није пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошло је доста времена господине Бергхофер. Ја бих Вас сад замолио да дођете овамо до овог места где седе овде оптужени, ту су људи у униформама припадници службе обезбеђења погледајте редом једног по једног и молим Вас реците ко је то ако некога препознате реците ко је то.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јел се могу дићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. На кога сведок покаже дакле, причам о оптуженима, на кога сведок покаже нека устане да знамо о коме се ради. Слободно приђите ближе господине Бергхофер. Деда, на кога показујете, устаните, то је Шошић, добро ево сад ћете нам причати, погледајте још остале. Да и тамо господине Бергхофер. Покажите слободно па нека устане. Добро хвала, дођите сад овамо господине Бергхофер. Ви рекосте за овог брка да нисте сигурни да је то Булић, јел тако?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Он је некад био дупло јачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Булић, то јесте Булић, Милан Булић, не Милош него Милан Булић, знате звани «Булица». Молим вас колеге.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ако је то он месар и ако је играо са мном ногомет онда он треба сам да призна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знамо, месар је да, по струци је месар.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па видите да сам отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте за овог другог бркатог нешто сте коментарисали нисам сигуран да смо Вас добро схватили?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па сад морам наставити да вам кажем кад су нас довели у «Модатекс», он је био тамо као звали су га «Деда» иако смо јако добри били у цивилству, човек је радио на транспорту у Борову, неки пута сам чак купио од њега и буре боропора и могу све похвално казати о њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је човек који је из Вуковара, кога Ви знате од раније итд.?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме нам причате и мислите да је то овај брка?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја мислим да је он иако је он, па сви смо се некако променили мало. Био је млађи, али је био играч. На крају он нас је спасио сад ви морате сачекати још коју минуто да ја то испричам и онда ћете видети да је био исправан. Ја му не знам име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Шошић Ђорђе.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Питајте јел су га звали «Деда». Ако су га звали «Деда» онда је то он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не звали су га «Жорж», звали су га «Чича» и није из Вуковара, уопште није живео у Вуковару, на њега сте показали.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам се и тамо исправио да је такав један сличан они то знају ко је «Деда», они знају ко је «Деда», био је дечко исправан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо ово можемо констатовати да је сведок, наравно да је овакво препознавање после толико времена и све те промене али у контексту ових казивања сведока да је сведок практично ту једино показао на Булића овако и на Жоржа односно Шошића званог «Чича» и «Жорж» овако како јесте. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Када се изашли из аутобуса рекли сте да сте видели Мугоша Горана и да Вам је он узео новац који сте имали, да ли је било још неких људи између аутобуса и хангара и да ли је још неко одузимао неком новац или било шта неке ствари личне или било шта друго?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Слушајте, јако пуно је, кад сам ја дошао већ на ред код Булића пун јарак је био како кажете актен ташне или ове торбице, коферчића, новчаника, легитимације, особних карата, било је јако пуно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су сами одлагали ови који су излазили из аутобуса или је неко узимао то кад сте Ви видели у том делу у коме Ви видите, кад Ви излазите из Вашег аутобуса?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Особно ја кад сам дошао ја нисам имао моју особну карту, остала ми је у радњи и имао сам својих 150 марака, нисам имао пуно новаца, то су били туђи новци, нормално да није имало шта бацити у секунди сам ја напустио то, али сам видео јако пуно, јел ја кад сам ушао у хангар унутра, немојте нисам ја њих бројао, али већ их је било хо, хо, хо унутри.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Питам Вас у смислу да ли је неко наређивао да се баце те ствари или су људи сами излазили и одмах одбацивали?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, у оном моменту кад сам ја то био тамо у том аутобусу ја нисам видео да су они бацали, ја сам већ кад сам дошао на ред код «Булице» већ сам био видео да је јако пуно ствари доле разбацано.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Кад сте прошли између аутобуса до хангара јел ту било људи, шта су радили ако је било?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Чекали су нас на улазу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су радили?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Батинали нас, шутали нас, ударали нас, тукли нас, како год хоћете.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Чиме су вас ударали, рукама, ногама?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Знате шта сам ја рекао овако, да то ни господин Вељко Булајић не би могао снимити. Ударали су нас са батинама са тим ћулама, шутали, ја сам вама нагласио да ме један нокаутирао, али срећом нисам пао, један ме ниско јако ударио, срећа није било последице, овај ме ударио са штаком од Аде Ћукића.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да Вас питам сем тих људи, значи ту у том делу, да ли је испред хангара било још људи, сем војске, сем у војним оделима јел било људи који су били у некој другој одећи?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Милош Булић је био у цивилу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел било још пуно људи у цивилу?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Било је, Зорић је у цивилу био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колико је било људи испред хангара, јел пуно било?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Слушајте, тешко је то сад, овде су били лево једно тројица овога из Негославаца не би више сад ни препознао, али у оно време сам имао лик пред њиме, па узмите да је било једно 14 њих, 12, 13, а ја то сада лупам ја нисам стигао њих бројати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем тих људи, јел још неког било, ко је још био уопште испред сем тих што кажете 14 људи и сем војске, јел било још неких људи, јел било пуно људи?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Није баш толико било пуно колико Ви хоћете да ја Вама кажем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не ја Вас питам да ли је било и колико је било?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мени је лако било кад ја неког познам, онда је мени лако то препознати иако је било тешко препознати га у униформи, али нпр. с Булићем сам био, после ћу вам и рећи шта ми је рекао мислим у «Модатексу», онда Мугоша да је можда био у униформу, у оној брзини не би га, добро кад сам дошао близу распознао би га, Мугоша исто није био у униформи, браћа Зорић нису и Зорић Ћево није био у униформи, Славко Докмановић је имао авијатичарску униформу плаву и било је резервиста и после како је ко.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ко је био од тих резервиста како их Ви зовете, јел њих било пуно?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па било је слушајте госпођо било их је ајде да узмемо овако 7 унутра, 7 вани, па по моме је било једно 22 или 23.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел њима неко нешто наређивао, јел неко организовао те резервисте, шта су радили ту они испред хангара и у хангару резервисти, јел неко био ту ко им је нешто одређивао шта да раде како да се понашају?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па нисам чуо да је неко заповједао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А шта су уопште радили они?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па тукли су нас, шутали су нас, па нисам ја једини који сам тог момента добио батина, друга група лупа друге.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нико није наређивао да се туку?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја нисам чуо да се наредило, једино ако ћете повезати ово што мени није било јасно када смо били још у касарни да не кажем војарна касарна када су они себи изабрали ти домаћи резервисти жртве и метали их у војни аутобус ако сте пратили моју причу и отишли у непознатом правцу, ако смо били осуђени сви на стрељање зашто су се они одвојили, све су нас могли поубијати на Овчари, све нас измасакрирати. Не, они су себи једну групу одвели на ког су они имали пик, неко је био парњак њихов, неко је нешто можда с девојком, причам напамет, неко је нешто неком имао пик док су их изабрали, јер ме схваћате шта хоћу казати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ако је било одређено да свих 6 аутобуса буду убијени и ако то нико оног момента није ни мислио у нашој глави да ћемо ми платити то животом, они су себи одвојили жртве да би неко 3 сата касније наредио сви на Овчару. Сад ћете то све анализирати како је било, али то мени није ни дан данас јасно, значи неко је ипак наредио да се све пошаље на Овчару. Сад на Овчари ја нисам чуо никога да је командовао «удри, туци, лупај», једино онај што је имао фићукаљку је рекао овако кад је свирао «доста је, ајде» али други одмах улазе, тако да та реч није важила ништа.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да су биле две жене у аутобусу са Вама, јел знате шта је с њима даље било?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: За сигурно ову, то су ваши господа суци су ми рекли, да се зове Маркобашичка, ја нисам у Загребу знао њено презиме, али сам видео једну жену као Вама иза леђа а Тушкан Драгица је била с нама у аутобусу и у болници је била са сином Драженом.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А после у хангару?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Била је поред мене исто у хангару Тушкан Драгица иако сам годинама с њом радио у подузећу а и била ми је комшиница.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел она остала у хангару док сте Ви изашли, а ова друга?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте, исто је остала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Остале су обе?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Исто.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И не знате, Ви сте отишли не знате шта је с њима било до момента док Ви нисте отишли?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да би случајно док нисам био прогнаник у Винковцима прочитао да је мучки убијена на Овчари, е онда сам знао, после сам опет заборавио. Дошли су господа суци у Загреб и нисам се сетио али сам, они кажу Маркобашич, вероватно питали су јел била у другом стању, па нисам то видео, а каже «јел сте сигурни да је била поред Тушкан Драгица» како нисам кад годинама смо у подузећу «Стјепан Зупац» радили, а и живели смо у Качићевој у Вуковару, били смо сусједи, комшије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Ових 6 аутобуса за које Ви кажете, да ли су ишли у колони?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су их обезбеђивала војна возила?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Само су били, били су у аутобусу млади војник је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питам да ли су колону обезбеђивали?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, а пошто сам ја био у четвртом аутобусу нисам видио напријед а ни одстраг, али је млади војник био у аутобусу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта значи то млади војник? Јел то био војник ЈНА?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да војник ЈНА, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то био војни полицајац?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Иако је имао сад ваљда, не могу ја сад тврдити али је он био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је имао беле опртаче, опасаче?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико се ја сећам овај мој у аутобусу није имао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да Вас питам, кад сте били тамо у хангару за то време док сте били да ли је неко интервенисао и рекао да сви сем заробљеника напусте хангар и да ли је уопште дошло до такве ситуације?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја то нисам чуо иако ми је мало уво разбијено било, али ја то нисам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили неки трактор тамо на Овчари у близини хангара?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили да је неко убијен у околини хангара?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па убијен је одмах, то сам изјавио Самарџић Дамјан, Гашпар његов синовац и још један нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неког пуцања у хангару?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не. Они су само ишли около и тукли кундаком, лупали и тако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било официра ЈНА на Овчари кад сте Ви дошли?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја их нисам видио. Ја то не могу потврдити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само ме интересује то кад сте се вратили у Вуковар, мислим сутрадан после тога, где сте били у Вуковару?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Одмах сам се вратио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И где сте се налазили?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па сад ово то треба добити реч да наставим, јел господин судач, Ви ћете ме питати да наставим, јел тако?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује сад одговорите дакле, пошто сте дошли у Вуковар увече тог дана, а сутрадан где сте били, где сте живели?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У «Модатексу», само то сад морам наставак. У «Велепромет» нас нису примили и долазимо навечер већ је дубока ноћ долазимо у «Модатекс» и ту смо стали чини ми се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел сте били у том «Модатексу», шта је то било неки сабирни центар, шта је?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Могу наставити јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде, наставите.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Дошли смо у «Модатекс» а одмах, на вратима је био Ђорђе Павловић до јучер је зидао код моје кћерке кућу, јако смо били добри, с леве стране су били заточене жене ове, отприлике два аутобуса нисам их бројао, с леве стране су стајали. Са Ђорђетом Павловићем сам се руковао, да би 2 минуте касније ушао Дуле, он је био трговац у «Велепромету» једног ресора једног одјела и каже «ко је ту Бели», рекох «ја сам», а он се сагао овако «а ти си, сутра ћемо разговарат» и колико се ја сјећам нико нас више то вече није дирао. Заспали смо, пазите то је већ 3, 4 ноћи нити си јео, 3, 4 дана нит си спавао, ја сад не могу на обадве стране гледати јер господин ме је питао гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама одговарајте.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нит смо спавали, и ми смо заспали ја и Којић Жарко били смо на једној табли, окренули смо леђа један другоме и заспали смо. Ујутру долази једна млада 16 -годишњакиња, ја нисам знао ко је, у униформи, шињел и одвели су ме па отприлике једно десетак метара од ових исто наших заробљеника Чакалића и ових, раширили су ми руке, она ми је нож метула, овакав велики, где га је само наша није ми јасно, и каже овако «за ког си гласао» а таман било општинских тих избора, сећам се да је Јукић радио у банци и директор Милићевић ако се не варам био је директор поште човек из Боботе Трпиње, па ја окружио и једног и другог никад ме господин судач није занимала политика, само рад, рад јел не бих имао пет кућа и две радње, рад. Одмах да вам кажем нисам ја то баш све стекао у Југославији ја сам био у Багдаду код Садама Хусеина, добио сам три фиће за 29 дана, али настављам сад ово. Каже «колико си старих немоћних Срба заклао», али ја сам познавао њеног деду, то је фин човек Дамјан Корда, био судач разумете ме као Ви сад на пример, да не мислите ногометни судач већ је био за људе судач, фин човек, њеним татом Перицом, кад смо били момци, и ако сам ја старији од њега, играли смо шах, дечко је био школованији и побеђивао је, да би ја некако добио храброст па кажем «дај мала тишина» и узела цигару и хоће ми, дошла ми је довде да ми гаси у око, али онај војник није, вероватно не би ни она али ево то се десило. После сам добио да перем овако велику халу, идем ван по воду, прати ме млади војник, пуца из пиштоља, питају ме јел сам се уплашио, па нисам се ни стигао уплашити, где ти можеш се уплашити а на ратном реморкеру онај пуца из пама, то је против-авионски, трешти све, он уђе унутра и каже «људи немојте се бојати мој пријатељ има крсну славу». Некако се то слегло, мислим да нисам ништа прескочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: О догађајима у болници и кажете тамо Шљиванчанин позвао овог Иванковића и каже нек једни иду тамо други овамо итд. и онда кажете цело време ту је Шљиванчанин био главни заповедник, ту је био Шљиванчанин који је био главни заповедник, ја Вас питам на основу чега сте закључили да је он био главни заповедник?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја нисам то рекао да је он био главни, он је само изјавио је, пазите Шљиванчанина можете видети са Велебита, висок је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да бих поставио прецизно питање, дакле, рекли сте да је ту у болници био главни заповедник, па Вас питам на основу чега сте то закључили?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, ја нисам знао ко је тај човек, он је имао панцирку, био је у униформи, чин нисам видио, откуд би га знао, он је само, таман ја и доктор излазимо овде он улази овако, каже докторе шта се чека ратно је стање, лакше рањени и ови већ сам рекао и цивили на леву страну у шапудлу и то је све било што ја знам о том повјеку.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, и ово на крају кад сте Ви чули за то стрељање на Овчари после када сте?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Само мало, чуо сам од «Булице». Сад смо дошли до 21. смо дошли и још смо у «Модатексу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада се срећете са?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Могу наставити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, наставите.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да би после подне, тако негде око 1 сат долази поново Ђорђе Павловић, тај што је зидао код мог зета, сада мало некако мало неугоднији је био «је ли Бели ди ти је Јастребчић» као мој зет, рекох «слушај Ђорђе, ти знаш да је он већ одавно отишао», «а шта» каже «ако га ја сад теби доведем», па веровали ви или не мени се ноге одсекле а знам да је зет са двоје мале дјеце овај мали је био ево таки никад га не бих нашао да им се нешто десило не бих га ни препознао, а овај је био старији 3 године. Ди ти је «Јастребчић», овамо тамо, неке провокације није ме ни ударио, ништа, све је било О.К. наспрам како су други. Негдје пола 3, немојте ме држати тачно у минуту, долази Милош Булић, јел смем господин судач у оригиналу казати има ту псовке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, само реците.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: «Је ли Бели позда ли вам матерна ко је вас овде довео»? Ево питајте, га он ће то потврдити, а вели «Перкан», сада већ покојни, каже «Џо-Иванковић», «да му јебем мајку њему и нама». Иде прво њега убити па нас и тако је синоћ оне поубијао, да би Деда после дао нама мало круха и затворио нас у неку малу просторијицу и закључао нас. Није дуго било, ни сат један нисмо отприлике били, а можда и јесмо, каже он «отвори Бели идемо ми вас отпратити у Велепромет тамо је војна полиција и бићете сигурнији». У пратњи нас је ишло Јездимир Станковић, исто каже «Бели немојте бежати јер мораћемо вас убити». Ми смо пешке отишли доле до «Велепромета», у «Велепромету» смо дошли Перо Кртинић, моја мама становала је кућа до куће с његовом мамом, почео викати знате шта неугодно ми је треба само неко да направи панику и готово је. Неки дечки су радили у «Алби» исто су Срби кад морам тако нагласити, иначе их ја никад нисам делио, поздравили су ме, ни «А» нису рекли, Мугошеву маму чујем тамо галами, али је Перо почео скакати «оваке као овај Драго таке треба убити». Ја сам господин судач снашао храбрости, веровали Ви или не, ја сам рекао: «Због чега? Што сам ти био комшија 40 година»? Одмах је зарипао. Ни «А» више није рекао. Улазимо у тзв. собу смрти, буvara или како хоћете, два млада војника, али сам вам заборавио казати кад је Иванковић одлазио «Перкан» му каже у «Модатексу»: «Џо па ми немамо ниједан динар», он је извадио не знам колико 200, 300 динара колико је дао, дао је мени и њему. Сада долазимо у «Велепромет» на улазу врата два

млада војника и један нађе цепни сат неки килаш, иако сам ја имао два сата овај ми је скинуо, разумете, Мугоша иако нисам то никада изјавио. Углавном није то тако ни важно, он је извадио и цепни сат и каже «оваке ствари волим», и извадио тих мало ситних новаца и ја имао нове гојзерице црне, каже «шта имаш у ципелама» рекох «немам ништа» каже «будем ли нешто нашао ноге ћу ти одсећи», рекох «важи» ја стварно нисам имао ништа, гол ко миш, ушли смо унутра. Има ли неко питање?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема питања више само Вас молим пошто је већ два пута он нешто додатно рекао да га питате да ли он има још нешто у вези са тим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, питања. Не, сад размишљам ево 10 до 3 је имамо још браниоце који имају питања. Добиће прилику за то наравно као и свако, ако ништа онда оно на крају сведочења да ли имате још нешто да изјавите. Кажите колега Баровићу имате ли неких питања?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мислим имам још 5 минута па онда сам готов.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ја имам само предлог пошто је господин из Вуковара, предлог је као што сам већ једанпут раније предложио да му предочимо део оптужнице у коме су описани људи који су страдали на Овчари па ако неког од тих људи познаје по имену и презимену да нам каже шта нам може рећи о њима у то време које се догодио масакр.

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Хоћете рећи о мртвима, сада већ јел?

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да о онима који су страдали на Овчари а њихов попис је стављен у оптужници?

СВЕДОК ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па видите, ја их имам негде око 22, 23 још у глави што сам их одмах кад сам дошао из Сремске Митровице написао, имао сам на папиру, ја то могу набројати, хоћу сада или да наставимо ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете сада. Добићете од нас практично копију оптужнице у том делу где се наводе имена страдалих. Сутра ћемо наставити са Вашим саслушањем па ћемо Вас у том смислу питати евентуално да ли знате неког од тих људи, да ли га се сећате, из којих околности итд. Ништа, дакле завршићемо за данас са радом, наставићемо сутра у 9,30 и очекујемо да се и Ви појавите, господине Бергхофер.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА